

Ruh ve Madde

Metapsizik Tetkikler ve İlmî Araştırmalar Derneği Yayın Organıdır.

Cilt: 18, Sayı: 209, Haziran 1977

Dernek adına Sahip ve Sorumlu Müdür :
Ergün ARIKDAL
Genel Sekreter :
Selman GERÇEKSEVER
İdarehane ve Dernek Binası :
Pangaltı Kurtuluş Caddesi No: 14/1
(Akbank bitişiği)

Haberleşme, Abone ve Havale Adresi :
RUH ve MADDE, P.K. 1157 — İSTANBUL.
Abone ücreti : Yıllık 90 TL.
Telefon: 46 76 08 (19.00'dan sonra)

Dizgi, Baskı, Kapak : TAŞ Matbaası (Tel.: 22 92 72), Cilt : ÇINAR Mücellihanesi

Sevgili Okuyucular

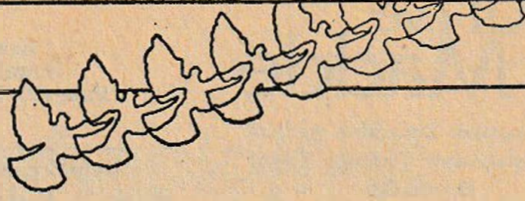
Dünya gezegeninin ulaşacağı tekâmül düzeyinin gereği olarak, her millet kendi ihtiyaçları yönünde baş döndürücü bir hızla ilerlemektedir. Milletlerin hatalarla dolu geçmişlerinin kefareti, (karmik telâfisi) ağır bedellerle ödenmekte, suurlanma ya da uyanma haline geçebilmek için harcanan emek ve çaba, ıstırapın kendisini, dayanılması güç bir duruma sokmaktadır. İnsanın en yüksek hırs ve bencillik devrini yaşıyoruz. Daima ALMAK ve DOYMAMAK gibi bir idraksizliğin çilesini çeke çeke DOYMAK VE VERMEK aşamasına gelmek gibi «evrensel bir mutluluğu» yaşamak yazgısına lâyık olacağımız günler gelecektir. Bir idealden değil, insan evriminin doğal bir gerçekliğinden söz ediyoruz. Bu tür bir yaşamın gerçekleşmesi ancak BİLGİ VE SEVGİ ile olur.

Dünya insanların yaşam biçimlerine yön vermeğe çalışan, sistemler ve kanunlar ileli süren güçlerin elde ettikleri meydanaadır Biri, ötekilin yok olmasına bağlı gelişim usûl-leri önerirken, ötekilin de aynı usûlü kullanmaktadır. Kişisel karakter gibi, ulusal karakterler de kendilerini geliştirme yolunda sürekli arama eylemini içinde bulundurmaktadırlar.

Dernek olarak bize düşen görev, insanı maddeci bir yaşamın sunduğu aldatıcı gölge oyunlarından, bir süre de olsa, ayırmak ve evrensel değerler, olgular ve gerçeklerle yüz yüze getirmektir. İnsanın amacı maddeyi kullanmaktır, yoksa ona prangalı bir esir olmak değil! Maddeyi kendine temel edinmiş, yaşamın amacını relâtif duyumsal algılarına sınırlanmış her ne ideoloji olursa olsun, bir devreden sonra, safсата olmaktan öte gidemez. Bütün evren her yönüyle, maddeyi kullanan Ruhun öyküsüdür. Ruhsuz, sevgisiz, duygusuz ve yüreksiz bir yaşamın ipine sarılmama ıstırapına bir son vermenin zamanı gelmedi mi?

Selâm ve Sevgiler.

E. ARIKDAL

Mukadderat ve İcabat

● Metapsizik Derneği Konferanslarından ●

Normal mânasıyla mukadder olan, önüne geçilmesi pek mümkün olmayan, olması gerçekten bir takım kanunlara bağlanmış gibi görünen fiillere, biz; mukadder fiiller deriz. Burada, insan iradesi büyük bir rol oynamaz, oynayamaz. Belki, tahakkuk edecek sonucun, ya da meydana çıkacak faaliyetin niteliğinde ufak tefek değişiklikler olmakla beraber esası aynen tahakkuk edebilir. Mukadder olanın tıpkısı olmayabilir, fakat çok yakın bir sonuçta elde edilebilir. Buradaki değişiklikten biz mukadder konusunu % 100 aynı şekilde uygulanmasının her zaman mümkün olmadığını da ileride mütalâa edeceğiz. Yani, olaylara (değişmekte olan tesirler sebebiyle) bir takım serbest sahaların da taınıdığı şüphesizdir.

Önceden şunu belirtelim ki, mukadderat, önceden insana zorla kabul ettirilmiş bir şartlandırma değildir. Dışarıdan insan iradesine bir müdahale bahis konusu değildir. Çünkü, insan, esas itibariyle, o kadar mühim bir şey değildir. İnsan, evren içinde az öneme sahip bir yaratıktır. Bizim irademiz! Serbestiyetimiz! Özgürlüğümüz! Vicdan özgürlüğümüz! Diye bağırdığımız kavramlar aslında biraz da aldatıcı şeylerdir. Aslında biz, bize bağlı bir iradeye sahip değiliz, vicdanımız da hür değil. Ve özgürlük adına, başka bir esaretin de içerisinde girmiş bulunuyoruz. Ne var ki, insandaki akıl denen meleke (veya umumî fonksiyon olarak zekâ) bir takım şeyleri sezinlemek ve bazı cehitlerde bulunmak

zorundadır. İşte bu bakımdan kendisine bir mukadder çizilmiştir. Yani bu cehdi gösterebilmesi, kendisinin ne olduğu, ne gibi bir değere sahip bulunduğu, evrende kendisinden ne beklendiğini anlayabilmek, bunu uygulayabilmek için (kendisi) bir mukadder içine sokulmuştur. Ve bu yüzden bu mukadderin sınırları dışına çıkma çabasını, (eforunu) sarfetmeğe zorlanmıştır. Çünkü bu efor evren bakımından çok önemlidir.

Tekâmül etmekte olan varlık, hür davranışlarıyla, veya kendisine ayrılmış serbest sahalar içinde meydana getirdiği hareketlerle bir takım sonuçları kendisine çekmiştir. Dışarıda yağmur yağarken, normal halde dışarı çıkarsak, bizim için mukadder, yağmur damlalarının elbisemizden tenimize kadar geçmesidir. Bu gayet doğal bir hâdisedir. Ve biz burada bir mukadder mevzuu görmüyoruz. Aslında mukadder, şurada da kabaca anlattığım gibi, bir takım doğal ve kozmik kanunların etkisi altında kalmaktır. İlahî irade kanunlarının yönetimi altında bulunabilmek bir mukadderdir. Ateş yakar, su ıslatır, cisim düşer v.s. Konuyu psikolojik alanlara kadar götürebiliriz; insan öfkelenir, öfke insanı iradî ve mantıkî bir felce uğratabilir ve bir takım hâdiseler arka arkaya zuhur edebilir. Görüldüğü gibi, gerek fiziki gerekse ruhî kanallar bizi birçok yönlerden çepeçevre kuşatmıştır. Biz kendi irademizle bunların arasından kendimize bir yol bulmak ve bir takım atlamalar yapmak

suretiyle daha ileriki safhalara geçmeğe çalışıyoruz. Daha değerli varlıklar olabilmek için, bir çaba içinde mücadele ediyoruz. Aslında bizim en büyük mukadderimiz de bu... Fakat biz doğrudan doğruya pesizm safhasına inip, mukadderin iki büyük yapıcısını ele alalım:

A) KARMA KANUNLARIYLA MEYDANA GELEN MUKADDER

Karma kanunu, insan fiili ile alakalı sonuçlar kanunu demektir. Yani insan ne ekerse onu biçer. Biz tekâmül etmek için sadece bir hayatla yetinecek varlıklar değiliz. Zaten evrenin düzenine ve sistemine de aykırıdır, tek hayat prensibi... Kâinat sonsuz bir süreklilik içinde, daima hayatlıdır. Ve bu hayatlar oluşu yöneten, bu enerjiyi de ona temin eden ruhi sistem ve ruhi varlıklardır. Nerede bir canlılık var, orada bir ruhi enerji vardır, denebilir. Çünkü ileride canlılık emareleri ruhi bir varlığın tekâmülüne hizmet edecek bir ortam teşkil edecektir.

Karma kanunu insanın daha evvelki hayatlarında işlemiş olduğu fiilin bir sonucu olarak karşısına çıkar. Buna «Etki ve Tepki» prensibi de denebilir. Örneğin, bu hayatımızda A, B, C, D, E... gibi önemli işlerde bulunduk. Bu önemli A, B, C, D, E... işlerinin (fiillerinin) kaç tanesi, bana, aynı hayatta yankı şeklinde döndü, kaç tanesi sonra dönecek? Çünkü tekâmül bakımından bizimle beraber tekâmül etmekle olan varlıkların fiilleri ve bu fiillerin meydana getirdiği çeşitli denklemler ve hayat bunlar arasından bana en uygun olan cevabın çıkması icabeder. Bu oldukça büyük bir elektronik beyin işidir. A, B, C, D, E... fiillerinin sonuçlarıyla bu hayatımızda her vakit karşılaşmayız. Belki ben bunların ancak biriyle karşılaşabiliyim. Belki ikisi belki üçü ile... Hiç bir şey boşa gitmediğine göre, geriye kalan etkiler ne olacak? Bazen de aynı hayatımız içinde yapmış olduğumuz işlerin hiç biriyle alakalı olmayan sonuçlarla da karşılaşabiliriz. Burada iki durum meydana

çıkıyor: Birincisi görünürde ne sosyolojik, ne psikolojik, ne de ekonomik bir açıklaması olmadan insanların uğradıkları bazı ızdırap ve saadetler var. Pek az bir cehitle istediğine kavuşan insanın yanı sıra bazıları da ne kadar çalışsalar çabalasın, daima bir zorluk ve güçlükle karşılaşır. Yani, bazı insanlar birkaç kez piyango alır almaz büyük ikramiyeye nail oluyor bazıları da senelerce piyango alıyor ve ancak amorti çıkıyor. Genellikle hayatımızda karşılaştığımız hep bu «amorti» kabilinden şeylerdir. Doğrudan doğruya büyük ikramiyeye her zaman rastlamıyoruz. Gerek kendimiz için iyi, gerekse (yine kendimiz için) kötü olarak sıfatlandırdığımız bu sonuçlar daha ziyade bizim karmik telâfizden ileri gelir. Bazıları müsbet, bazıları da menfi telâfi tarzında vükûbülür. Müsbet telâfiler, az bir çaba sarfederek, çok yüksek mevkiler almak demektir. Bunların her ikisi de insanların yaşantılarında vardır. Müsbet telâfi içinde bulunan bir kimse aslında bundan evvelki hayatlarının meyvalarını almaktadır. Yani bir nevi mirasyedir, ama bu miras kendisine yine kendisi tarafından temin edilmiştir. Yani, kendi biriktirmiş olduğu kıymetleri harcamaktadır. Böyle bir kimseyi biraz hasetle karşılırsanız, bu sizi isyana kadar götürebilir. Bu ne biçim ilâhî adalettir? Denebilir. Halbuki bunun kökünde hiç bir zaman ölü alınmayacak olan bir karma kanunu vardır. Yani bir takım insanlar, mirasyedi olacaktır, geçmiş —ötede biriktirdiğini, şimdi— burada yemek hakkını kazanmış olacaktır. Bazıları da bu mirası har vurup harman savurmakla beraber, geleceğe de bazı değerler (alacaklar) aktarabilir. Bazan da har vurup harman savurur, geleceğe de bir yığın borçlar aktarır. Bundan dolayı, o kimse bir dahaki hayatı içerisinde karmik telâfiyi yerine getirmek zorundadır. Yani eline geçirdiği büyük imkânlardan hiç birini yerli yerinde kullanmamanın telâfisi içerisindedir. (İnsan hiç hakketmediği halde (görünüşe göre) yumruk altından kurtulamaz).

(Devamı sayfa 34'de)

Mehmet Sancar

Haram İle Helâl

Güncel olayların giderek daha da dü-
şüş kaydettiği şu günlerde Musa'nın ça-
ğına dönüp, Eski Ahit Kitabının Çıkış Bö-
lümülü Bap 20'den şu sözlerini anımsamak-
ta yarar var kanısındayız :

«Katletmiyeceksin!
Zina etmiyeceksin!
Çalmyacaksın!»

Bu sözleri; Davud'un Zebur'u, İsa'nın
Yeni Ahit'i ve Muhammed'in Kur'anı pe-
kiştirmemişler midir?

Daha da gerilere gidersek; hangi din
buyruğu, hangi ahlâk düsturu ve hangi dü-
şünürün düşüncesi vardır ki, bunların za-
dına olsun?!

Daha dün otuzdört insan bir meydan-
da katledildi! Niçin? Bir hiç için!..

Kardeşi kardeşe katlettiren hırsın eli
daima kanlıdır. Hoş görülemez...

Önce katledenin serbest vicdanı bunu
bağış'ayamaz...

Bilinçsiz beyinlerin sıkmakta direndi-
ği kursunlar, Âdem'in çocukları Hâbil'le
Kâbil'in hikâyelerinin bir devamı gibidir!
Aradan geçen bunca bin yıllık zamana rağ-
men!..

Âdem'in oğulları, cinsel kiskançlık uğ-
runa katleden ve katledilen olmuşlardı.
Âdem'in çağımızdaki torunları biraz daha
ileri (!) gidip düstünel kiskançlıklara yü-
ce'ttiler (!) katletme fillerini!..

Şimdi, bir kesimin namus sorunu zi-
na yasağı, onlara ışık tutacak bir çoğun-
luğun artık pek sorunu değildir!.. İşte bu
yönden Âdem'in oğullarını aşmış sayılır-
lar!..

Ve kiskançlıklarını, düstünel yönden
gençleri etkilerken, kendilerini başka bi-

çimde etkiler olmuş; paraya, pula, mala,
mülke, koltuğa, sandalyeye yükselmiştir!?.
Bunca bin yıla rağmen bu yükseliş (!) de
mi olmasın?!

Uzaklara bakmağa gerek var mı? Ba-
kalım çevremize: Kardeşi kardeşe katlet-
tirenler; zinaya, zâniye hor bakmıyanlar;
türlü biçimlerde çalıp çırpmayı meşru gö-
renler pek yakınlarımızda!.. Artık iç içe-
yiz; ayırımız, gayrımız kalmadı!..

Vapurdan çıkan kalabalığa, yoldan ge-
çen insan kardeşine, çocuksul sevinciyle
oyununu cınayan günahsız yavruya rasge-
le kurşun sıkan kurulu maşaların perde
arkasındaki tutucu ellerini bu aşırı hırsla-
ra iten etken nedir?

Kilcsunu ikiyüz liradan sattığı bahara-
tın elli gramını on gramlık kâğıt torbayla
birlikte tartmayan, az bulumur esnaf da
kalmadı artık!..

Eline geçirdiği fırsatı bencilce kullan-
makta kimse sakınca görmez oldu: Kur-
şun sıkma fırsatını ele geçiren, bu fırsatı
dahi bir kardeşi üzerinde hemen kullanı-
yor!.. Zina fırsatını yakalayan evli kişinin,
evlilik kurumuna saygısı, bu fırsatı yaka-
layıncaya kadar!.. Çalmak fırsatını kaçı-
ranlar ise, günümüzde enayi, aptal!..

Musa'nın tebliğ ettiği on maddelik
«Tanrı Buyruğu»nu, kendisinden sonra ge-
len elçilerin teydi de işe yaramamış!.. «Üy-
garlık Böbürlenmelerimize» rağmen, çağ-
ımızın da yüz karası ettik buyrukları ve
daha edeceğiz de!..

Azgınlaşan nefsanîyetin gözünde, ne
kardeş canının bir değeri vardır!.. Ne if-
fetinin, ne de malının!..

Zaman zaman tekrarladığımız bir sö-

zümzü yine tekrarlayalım: Devre sonunda her şey belirginleştirilir; müspeti de, menfisi de... Seçip seçip almak da bizlere düşer...

23 Nisan 1966 günü, «Sâdıklar Plânı» takma isimli ruhsal bir plândan aldığımız bir tebliğin, yıllar sonra tekrarında, yukarıdaki nedenin anlaşılması bakımından yarar vardır :

«Ülkentzin psikolojik ve moral seviyesi günden güne gerilemekte ve buna paralel olarak bütün bireylerin bencillik seviyeleri gelişmekte ve yayılmaktadır. Gününtüzde bireylerin kişisel nefis menfaatleri, birbirlerinin karşısına dikilmiş ve bu şekilde topluluğunuzun maddî ve manevî dengesi temin edilmiş olmaktadır. Egoizmanın, kaba kuvvetin ve tevliciliğin tamamıyla yaygınlaşacağı günler uzak değildir (Gününtüzde bunların hangisi eksik ki?! M. S.) Bir bakıma nefsanîyet realitesinin doymuşlaşması ve bu kanaldan duyulan ihtiyaçların tatmini için fertlerin daha da değişik ve yıpratıcı tarzda harekete geçmeleri zamanı da başlamıştır (Başlayalı çok oldu!.. Bencillikler içerisinde boğuluyoruz artık... M. S.). Bütün olaylarınız, bütün zihinsel davranışlarınız, ahlâka verdığınız değer ve ahlâki tarifleriniz, manevî yaşayışınız, daima içinde bulunduğunuz nefsanîyet realitesinin tatmini açısından görülmektedir. Kuşkusuz daha bir üst realitenin icaplarını yerine getirebilmek için, daha geri bir realitenin bütün hakkını teslim etmek gereklidir. İşte böylece bu genel prensibe istinaden denebiliyor ki, fert olarak sizlerin ne olursa olsun bencilliklerinizin yönlerini saptayıp, onları kontrol altına alabilecek önlemleri yerine getirmeniz lüzumludur. Bu önlemlerin alınmasında en büyük yardımcı husus, insanların aynı şuur seviyesinde bulunabilmelerini sağlayacak bir bilgiye kavuşmalarıyla mümkündür. Bu bilgi iki kanaldan insana verilecek ve verilmektedir. Şöyle ki: Bunların birincisi, ferdin nefsanîyet tatbikatı içerisinde karşılaşılmış olduğu olayların bir tasnifi ile meydana getireceği zarar ve ziyan tablosu. İkincisi, bu tablonun karşısında kendi iç sesi, yani

vicdan sesinin hükümdür. Bütün dünya insanlığını kaplamak üzere insanlığın şuur berraklığında yeni bir yoğunlaşma devresi yakındır. Bu yoğunlaşma devresi, bütün insanların iman ile (dogmatik iman ile) değil, herkesçe aynı derecede sorunların çözümünde gerekli düstur olan bilgiler kanalıyla açılacaktır. Bu bilgilerin başka amacı, insanın, maddenin amacıdır. İnsan olarak tekâmül etmekte bulunan ruhun, dünya şartları içerisinde elde etmesi gereken seviyeler ve bunların kanıtları vardır. Böyle bir devre içerisine kolayca ve kuvvetli olarak girebilmek için hazırlıklı bulunmak şarttır. Bu hazırlık, insanın kendi nefsiyle mücadele etmesi her mücadeleden bir karşılığı olarak, müspet bir karşılığı olarak ortaya çıkan vicdan sesini uygulamasıdır. Ancak bütün yaygınlığıyla sizleri baskısı altına alacak yeni bir devre içerisinde geri kalmış, uyum yetenekleri zayıflamış, çürük kalmılsın. Görülen şudur ki, insanların dayandığı sistemleri, ilkeleri, moral dayanakları, onların hız atıp sıgramalarını sağlayacak kadar güçlü değildir. Bu, bir gerekliliktir. Bu gereklilik, yeni bir realitenin teşevvüşüdür (uyumsuzluğudur). Yani, bir insanın aygının altında bulunan zeminin (yerin) sağlam olması, her vakit onun hayrına değildir. Çürük bir zeminden, daha sağlam bir zemine geçebilmek çabasını ancak insan gösterir. İman devri (dogmatik iman devri) bitmiştir. Hiç bir şeyi insan, mantalitesinin (anlayışının) tenkidinden geçmeden, hem manevî, hem de maddî menfaatlerini tatmin etmeden kabul edemez. Bunları ancak, bütün imanların zeminini ve asıl prensiplerini oluşturan ruhsal kanunlar ve bilgiler sağlar. Böylece, bütün insanlık muvacehesinde, bireylerin ne olursa olsun nefis kontrollü altında düzgün çalışan bir vicdan kanalına girmesi zorunludur. Bunun tahakkuku karşısında, hiç bir güç ve kuvvet engel oluşturamaz. Çünkü bu, hem ruhsal, hem de kozmik revolüsyondur (ihtilâldir, devrimdir).»

Dinsel yasaklar, dogmatik imanın bilgiyle güçlendirilememesi yüzünden değer

● Lütfen sayfayı çeviriniz

kayıplarına uğramıştır. Hele politik amaçlarla adam öldürmenin, çalıp çırpmann, haram - helâl kavramları bakımından hiç bir değeri yoktur. «Devr-i sâbık» yaratmamak için, gelecekte de bunların hesaplarının sorulmaması, bu fiilleri işleyenleri bütünümlü özendirir. Çünkü çoğunluğun gelecek kavramı, yaşadığı sürenin içindedir. Bu süreyi hesap vermeden atlatıldıktan sonra korkulacak bir şey yoktur onlarca!..

Halbuki ölümden sonra hayatın varlığı ve bunun kanıtları, insanları zihinlerini bilimsel açıdan doldurunca, dogmatik imanın haram - helâl kavramları yeniden güç kazanacak; dışımızdaki polisi atlatsak da, içimizdeki polisi hiç bir zaman atlatamayacağımızı yakinen bileceğiz.

Bugün için :

«Haramı, helâli kalmadı şükürün
Lâhuti sedâsı kesildi zikrin
Hep kazanmak için şahlanan fikrin
Hakka değil, cebe dönük insanlık!»

Diye yakınsak da, yakınmalarınızın karşılıklarını vicdan kanalıında buldukça hafifleyeceğiz. Çünkü vicdan tesiri de bilgidir. Yeni bilgilerle bu tesir iyice etkinleşecektir...

Kaliteyi bilgi açığa kor; çoğunluk değil. Bugünün geçerli ölçüsü, bilgi yetersizliğinden, sayıdır. Başından sonuna kadar çevresini gözetleyen insan, görüyor ki, çoğunluk bu yolu tutturmuş eğrisine - doğrusuna, haramına - helâline bakmadan o da aynı yolu tutturup yürüyor. Rûzgârın önüne katılmış bir kuru yaprak misâli bu yürülyüşü, bilgi yönünden yeterlilik kazanıncaya dek sürecektir de...

Tasla tarihi 1871

KURUKAHVECİ MEHMET EFENDİ MAHDUMLARI

EN NEFİS KAHVEYİ BULABİLİRSİNİZ

SATIŞ YERİ

Eminönü, Tahmîs Cad. Beyoğlu Balıkpazarı ve

Kadıköy Çarşı Mağazaları

Eminönü Tel. 22 00 80

AY BİR UFO ÜSSÜDÜR, RESMÎ NASA FOTOĞRAFLARI BUNU DOĞRULUYOR

● Çeviren : Hakkı ÖZENER

Geçenlerde stüdyomuzda Rex DUTTA tarafından yapılan ve Londra Radyosu (L.B.C.)'nin karışıklıklara sebep olan bu yarını nedeniyle L.B.C.'ye telefon ve mektup akımı artmıştır. Bunun üzerine yeniden yayınlamak zorunda kalmıştır. İlginin yoğunluğu millî basını da tahrik etmiş olacak ki fotoğrafçılar ve muhabirler gelmiştir.

Bu bakımdan sözkonusu programı detaylarıyla aşağıda inceliyoruz :

Ay büyüklüğünde bir uzaysal objenin uzay yolcuları için bir durak yeri olabileceğini, ciddi araştırmacılar, dâima düşünmüştür.

1 — Sadece kendi Galaksimiz Samanyolu'nda, dünyadaki evlerden, kulübelerden, çadırlardan ve her şeyden daha fazla sayıda hayat şekli bulunmaktadır. Küçük bir galakside sayılamayacak kadar hayat şekli... Bu hayat şekillerinin çoğu dünyamızdan çok eski olup, hiç şüphesiz, (bizim daha yeni yeni başladığımız) uzay yolculuklarına dünya gezegeninin teşekkülünden çok önceleri başlamışlardır.

Öteki hayat formları ışık hızıyla sınırlanmış değildir. Pek çoğu düşünce hızıyla (ânında) yolculuk yapmaktadır. Sirius yıldızına düşünce hızıyla ne kadar bir zamanda gidilebileceğini tahmin edersiniz? Anında ordasınız. Evrenin uçsuz bucaksız galaksilerinde herkesin bizim gibi geri olduğu kanısına nereden varmış bulunuyoruz? Eh! Hiç değilse, konferans ve seminerlerimizde artık teleportasyon'dan bahseder hale gelebilmiş bulunuyoruz.

2 — Dünya malî cihazlar Ay'daki acaip ışıkları, açıklanamayan hareketleri,

artık ört-bas edilemeyecek büyüklükteki devâsâ yapıları uzunca bir süreden beri kaydedip durmaktadırlar. 1930'dan 1960'lara kadar İngiliz astronomu Wilkins bu konuda önde gelen simalardan birisidir. Bilhassa, 3 mil boyunda bir köprünün inanılmayacak kadar kısa bir zamanda tamamlanmasını her gece fotoğraf çekmek suretiyle tespit etmişti. Hiç şüphesiz, dar ve korkak zihinler bunu derhal reddedivermiştir.

3 — Uzaylılarla görüşmüş ya da Uçan daire'lerle götürülmüş olan kimseler Ay'ın bilhassa arka yüzünün UFO üssü olarak kullanıldığını ifade etmişlerdi. Sayıları 100.000 kadar olan bu kimselerle, ne yazık ki, alay edilmiştir.

4 — Yirmisekiz adet astronot Ay'a gidilerinde ve dönüşlerinde ve de Ay'da buldukları zamanlarda UFO'ları görmüşler, film ve fotoğraflarını çekmişlerdir. Bunların hepsi bir kenara itildi, gizlendi ve açıklanmadı.

Şu hususlara dikkatlerinizi çekmek isteriz :

A — Gemini ve Apollo uçuşlarında Ay'ın arka yüzü hakkında ne kadar haber dinlemiştiniz? Halbuki astronotların ne yaptıkları, ne yedikleri, dünyadaki eşlerinin neler hissettikleri hususunda çok şeyler dinledik ve okuduk. Fakat Ay'ın arka yüzü hakkında birşey duymadık... Niçin? Bu inkâr edilemez gerçek son derece aydınlatıcı olup, basit bir şekilde ört-bas edilemez. Sansür gerçekleri 15 yıldan beri engellemektedir.

● Lütfen sayfayı çeviriniz

B — İnsansız uzay araçlarıyla, en iyi kameralar kullanılarak, Ay'ın arka yüzünün resimleri çekilmişti. Şüpheli görülen UFO üsleri de dahil olmak üzere bütün ayrıntıların açıklığa kavuşturulması gerekir. Fakat şimdiye kadar elle tutulur bir açıklamada bile bulunulmamıştır Hatırlar mısınız ?

C — Nihayet insanlı uzay uçuşlarına sıra gelmişti. AY'ın arka yüzünü dolaşan (yörünge uçuşunda) Houston ile temas kurar kurmaz, ne demişlerdi, hatırlar mısınız ? İlk cümleleri şuydu: «Noel Baba var!» Bu kısacık cümle neden bu kadar açlın dünyaya bildirildi? Uçandaire araştırmacıları ve uzaylılarla temas kuran 100.000 kişi, bu kısa cümlelerin, UFO üslerinin mevcudiyetiyle ilgili şifreli mesaj olduğu kanısında birleşmişlerdir.

D — Gemini uçuşlarından bu yana düzinelerce insanlı uçuşlar olmuştur. Apollolar da dahil olmak üzere... Fakat AY'ın arka yüzü hep geçitirilmişdir.

Çünkü, NASA'nın elinde bulunan AY'ın arka yüzüyle ilgili fotoğraflarda, bir 1600 metre uzunlukta ve 70 metre genişliğinde devasa makineler görülüyordu. AY'daki bu maden arama aktivitesi AY'da bırakılmış sismik cihazlar tarafından da tesbit edilmişti.

Rex DUTTA'nın programından sonra L. B. C. NASA'yı telefonla aramıştı. Kuşkusuz, NASA bunları reddetmişti. Fakat L. B. C. bu red cevabını tatminkâr bulmadığı için, dinleyicilerden de gelen istek üzerine sözkonusu programı tekrar yayınlamıştı.

NASA'nın Çılgın Açıcı Üç Fotoğrafı :

1 — Ağustos 1967'de Lunar Orbiter - 5, AY'ın Mare Humorum Bölgesinde, Vitallo Krateri İçinden yukarı doğru tırmanan, arkasından da kazmış olduğu toprakları püskürtün mekanik bir maden makinesinin resmini çekmişti.

2 — Ocak 1969'da Apollo - 5 AY'ın arka yüzünün fotoğrafını çekmişti. Fotoğ-

rafta maden makineleri tarafından bir kenarı düzeltilmiş büyük bir krater görülüyordu. Aynı kraterin karşı kıyısında, bu düzeltme işlemini tamamlamak üzere bekleyen makineler de görülüyordu. Bu makineler tahminen 1600 m. boyunda, 70 metre genişliğindeydi. Daha küçükleri ise, 4.5 m. genişlikte görünüyordu.

3 — Haziran 1972'de Apollo - 16 tarafından çekilen AY'ın arka yüzüne ait fotoğrafta küçük bir kraterin içinde bulunan maden makinesiyse, bu makinadan kraterin dışına kadar püskürtülen taş - toprak ve toz görülüyordu.

Önemli Bir Gerçek Daha :

Amerikan astronomları tarafından Ay'da bırakılmış bulunan sismik cihazlar, dev makineler tarafından yürütülen bu maden arama faaliyetini tesbit edip, dünyaya bildirmektedirler.

Montreal'de çıkan Kanada gazetesinden «Midnight» 8 Şubat 1977 tarihinde bu konuyla ilgili fotoğraflar ve Harry SCOTT imzasıyla da bir sayfa yazı yayınlamıştı. Bu makaleden bazı satırları aynen naklediyoruz :

«Amerikan ilim adamlarının söylediklerine göre, AY'da yabancılara rastlanmıştır. Onların makineleri ve çalışmaları, bu sayfada yayınlanmış bulunan NASA'nın resmi fotoğraflarında görülebilir. Bir Amerikan astronomunun belirttiğine göre, Amerika cradaki yabancılarla yüz yüze gelmekten çekindiği için, AY keşif programını ertelemiş bulunmaktadır. Astronom George H. Leonard isminin açıklanmasını istemeyen bir uzay bilimcisinin, kendisine dünyadaki seçkin (yönetici) kimselerin uzaylılar hakkında haberdar edildiğini söylediğini bildirmiştir.»

Astronom Leonard, «Midnight» gazetesine verdiği beyanatta şunları söylemişti: «AY'ın bir çeşit UFO üssü olduğuna dair beni oldukça emin kılan faktörlerden birisi orada gözlenen objelerin üzerindeki işaretlerdir. Bu işaretler, bir New Mexico polis memurunun yere konmuş bir UFO üzerinde gördüğü işaretlerle aynıdır.»

Halen 54 yaşında bulunan astronom Leonard 1973'de emekliye ayrıldığından beri resmen gizlenen gerçeklere karşı mücadele etmekte, binlerce fotoğrafı bilim adamları ve resmi uzay bilimcileriyle incelemektedir. Bu çalışmalarının bir ürünü olarak «Somebody Else is on the Moon» (AY'da Başka Biri Var) kitabını yayınlamış bulunmaktadır.

Gerek resmi fotoğraflara gerekse kendi çizimlerine dayanarak AY'daki uzaylıların aktivitesini, krater seviyelerinin alçalmasını, yüzeyde dolaşan dev makinelerle toprağın düzeltilmesini ve bazı kraterlerin içinden, büyük bir yığın halinde, toprağın dışı doğru nasıl püskürtüldüğünü açıklamaktadır. «Onların kim olduklarını bilmiyorum. Fakat çok iyi biliyorum ki, hükümet Amerikan halkından bu keşfi saklamaktadır.» diyor astronom Leonard.

Astronom Leonard, 2 yıl kadar önce bir NASA bilim adamının kendisine çeşitli ülkelerden kalbur üstü bilim adamlarının İngiltere'de toplanarak AY'daki yabancıla-

rın faaliyetinin keşfi hakkında görüşlerini söylediğini bildirmiştir. Bir NASA bilim adamı, «Yöneticilerin pek çoğu bundan çok korkmuştur. Sadece bir bölgeyle ilgili bir takım resim, konunun önemini ortaya koymaya yeter de artar bile...» demiştir.

AY'daki yabancıların çalıştıkları yerlerin yakınlıklarına hiç bir Amerikan astrotu inmemiştir. Ve hiç bir fotoğrafta da cradaki uzaylılar görülmemiştir. Leonard'a göre, yüzeyde maden arama çalışmaları yaparlarken, muhtemelen toprak altında yaşıyorlar ve plânları için gerekli elementleri çıkarıyorlar. AY depremlerini tesbit etsin diye bırakılan sismik cihazlar belirli bölgelerden gelen gümbürtüleri uzun uzun kaydetmektedir. Leonard'a göre bunlar toprak altı çalışmalarının yansımalarıdır.

AY üzerinde dolaşan bu yabancı araçlardan birisine Leonard «X-drone» adını takmıştır. En azından 1 mil boyunda olan bu araç krater kenarında çalışmaktadır. NASA fotoğraflarından birinde görülen kraterin kenarları, saat yelkovanı hareketi yönünde kazanmış, traşlanmış görülmektedir. Bu kraterin kazanmamış diğer kenarında da Leonard'ın belirttiği makineler vardır. Yine bir NASA bilim adamından öğrendiğine göre, ilgililer bu kazma ve maden arama faaliyetlerinden haberdardır. Leonard'ın belirttiğine göre, kendisi, AY'daki faaliyetleri gösteren resmi fotoğrafları görmüş bulunmaktadır. Bu fotoğraflar henüz Amerikan halkından gizli tutulmaktadır. Leonard'ın söylediğine göre hükümet AY'daki yaratıkları sadece bilmekle kalmıyor, bu yabancıların orijinleri hakkında bilgi toplamak üzere dikkatini AY'dan Mars'a ve Venüs'e çevirmiş bulunmaktadır. «NASA, açıkçası, Amerikan halkına UFO'lar hakkında yalan söylemektedir.» diyor astronom Leonard.

(Yukarıdaki yazı Mart . 1977 tarihli Aquarius Viewpoint isimli dergiden çevrilmiştir.)

OLAYLARDA OLASILIK

● Feridun TEPEKÖY

Bir tabiat olayını ele aldığımız zaman; bu olayın başlangıç ve sonunu tayin eden bir yol üzerinde meydana gelen oluşum, söz konusudur. Olay, aslında belirli bir yönde bir çeşit oluşumu (hareketi) akla getirir. Zaman içinde ancak bir oluşum, bizim için bir anlam taşıyacağından, her oluşumu (veya olayı - hareketi -), zaman - mekân sürekliliği içinde düşünmek ve ele almak zorunluğu karşımıza çıkmaktadır. Üç buçuk realitesi içinde değerlendirme yeteneğine sahip - veya bu şekilde programlanmış - olarak çalışma imkânlarıyla donatılmış insan beyninin; bunun ötesinde - veya dışında - bulunan bir değerlendirmeyi gerçekleştirebilmesi hemen hemen imkânsız denecek kadar zor bir iş olacaktır. Bağlı şuurun şartlandırılmış ortamında zamansızlık - veya müteâl zaman - diyebileceğimiz bir açıdan olayların değerlendirilmesinin yapılması olanak dışı olarak kabul edilebilir. İfmin dayandığı determinizma sebep - sonuç bağıntılarına dayandığından, zaman - mekân devamlılığı içinde ancak bir anlam taşır. Bunun dışına çıkmak istendiğinde determinizma da temellerinden sarsılmış olacaktır.

Her olay, belirli bir oluşum biçiminde bir tabiat kanunu sağlar. O halde bir olayın meydana çıkışını belirli (muayyen) bir tabiat kanununu sağlar. O halde bir olay varsa orada mutlaka bir tabiat kanununun tecellisi söz konusu olmalıdır. Her olay bir kanunun somut temsilcisi olarak kabul edilebilir. Ayrıca bu oluşumda her-

hangi bir değişiklik de söz konusu değildir. Yani şunu iyice görmekteyiz ki, bir olay belirli bir noktadan başlatıldığı andan itibaren belirli bir mecradan akarak belirli bir noktaya (sonuca) ulaşır. Bu oluşumda kanun, kanunun tecellisini sağlayıp olayı başlatan bir güç (kanuna tasarruf sağlayan şüurlü bir müessiriyet) ve olayı meydana getirecek olan nesne - şey veya madde - veya ortamın bulunması (daha başka bir deyimle belirli şartların bir araya getirilmesi) zorunludur ki, sonuca ulaşabilsin. Böylece sebep - sonuç bağıntısı sağlanmış olacaktır. İki nokta arasında cereyan edecek olan ve «olay» diye isimlendirdiğimiz oluşumun bozulması söz konusu değildir. Yani kanunların tecellisi imkânları sağlandıktan sonra onlar - adeta - otomatik olarak sonucu verirler. Tabii ki bu sebep-sonuç halkasını bir zincir haline getirmek kabildir ve öyle de olmaktadır.

Olay bir defa başlatıldımı, onun mutlaka sonucunun alınması da bir kanun olarak zorunlu hale getirilmiştir. Yarı yolda kesilmesi, vazgeçilmesi gibi bir durum söz konusu değildir. Kâinatın ahengi ve nizamını düşündüğümüzde, bu ahenk ve nizamın korunmasında yukarıda bahsi geçen kesinlik ve değişmezliğin de bir rolü olduğu dolaylı olarak düşünülebilir.

Olasılık hesapları, kâinatta oluşan olayların sanki gelişigüzel meydana gelmekte olduğu fikrin ilk bakışta destekler gibi görünür. Ama, durum hiç de böyle değildir. Olaylar, belirli kanunların belirli sonuçlarına ulaşan oluşumlar olarak karşımızdadırlar. Gelişigüzel - tesadüfen - ortaya çıkacak olan en ufak ve tek bir olay dahi düşünülemez. Ezel ve ebedlere kadar uzanan bu zincir - şebekesinin ilk - illet ile son - netice halkalarını düşünmek mümkün olamamaktadır. Yani bizim idrak sınırlarımızın dışına taşan sonsuzluklarla kucaklanmış bir durum söz konusudur bu noktalarda. (Bunlara eğer «nokta» demek ne derecede doğru ise!...)

O halde biz çok dar sınırlar içinde belirli bir çerçeve çizerek düşünmekle yetin-

mek zorundayız. Bu çerçevenin sınırlarını kırarak müteâl zaman içinde, geçmiş ve geleceği kapsayan bir görüşle olayları, sebep-sonuç bağıntıları dışında düşünebilir. diklerini savunanlar, öyle samiyorum ki, bir yanlıgı içindedirler.

Keza Einstein'ın dördüncü buut olarak ele aldığı zamanı bazı durumlarda ve değişik hızdaki sistemlerin karşılıklı değerlendirilmeleri söz konusu olduğunda ışık hızlarına varan bası döndürücü limitlerde sebep olarak kabul edilen bir olay başka bir sistemde sonuç olarak veya onun tersi olarak düşünülebilmektedir. Ama, bu haller de ko. muya müteâl zaman veya - zamansızlık açısından bir çözüm getirmemektedir. Bir sistemde geçmişe mâl edilmiş bir olayın titreşimleri başka bir sistem için gelecek olarak henüz mevcut olmayabilir. Ama bunların hepsine zaman ve mekân ötesinden bakabilmek, her babayığidin ve hele dünya insanının işi olmasa gerektir diye düşünüyoruz.

Aynı şartların gerçekleştirilmiş olduğuna inandığımız bir olaylar dizisini ele alalım. Farazî bir hedefe atış yapılmaktadır. Burada şartların sabit kalması için aynı tüfek, aynı uzaklık, aynı adam, aynı hava şartları, aynı fabrikanın ürünü mermiler v.b. söz konusu olsun. Aynı - değişmeyen şartlar altında yapılan atışların a dedi artımlır ve bunların isabet dereceleri incelenecek olursa görülür ki, her atış tam isabetli değildir. Ama burada bir yüzde nisbeti vardır ki, bu bir değişmezlik ifade etmektedir. Yani faraz. 100 atıştan 80' isabetli olmaktadır. Yapılacak her 100 atışta - şartlar aynı kaldığı kabul edildiğinde - 80'nin civarında bir sonuç ortaya çıkacaktır. Bazen 85, bazen de 75 gibi değerler alınmasına rağmen ortalama olarak 80, bize bu olaylar arasında değişmez bir oluşumun bulunduğunu veya başka bir deyimle %80 isabetli bir olaylar grubuyla karşı karşıya bulunduğumuzu ifade eder. Şahıs için, %80 kaydeden bir atıcı dediğimizde bu ifadede bir kesin taraf söz konusudur. O halde %80 gibi bir isabetle an-

latılmak istenen özellik, bir kanunun ifadesi şeklinde kabul edilebilir.

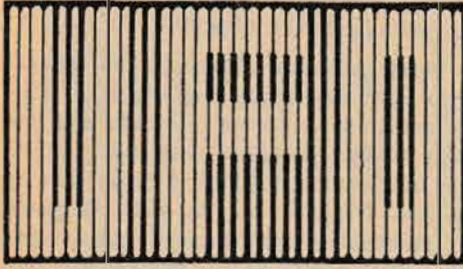
Şimdi şu nokta açıktır ki, bu örneğimizde atıcı her atışında aynı sonucu elde edememektedir. Neden? Burada muhakkaktır ki bir gelişigüzel sonuçlanmış katilyetle söz konusu değildir. O halde sonucu etkileyen faktörler burada bizim bilgimiz ve haberimiz dışında devreye girip sonuçun değişmesinde etken olmuşlardır. Bu nokta gayet aşikârdır. Biz aynı şartlar derken pek kabaca bir düzenleme içinde olduğumuzun farkında değiliz. Üç-beş faktörle sınırlamaya çalıştığımız «aynı şartlar» için bilmediğimiz ve sonucu etkileyen daha bir çokları söz konusudur. O halde buradan şu sonuç çıkarılabilir: Her olayın sebep-sonuç bağıntısı, belirli faktörlerle kesin olarak tayin edilmiştir. Ancak aynı şartlar altında yapıldığını kabullendiğimiz bir seri olayların belirli bir hedef kayması da söz konusudur ki, bu belirli kayma bize olasılık konusunda bir kanun niteliği taşıyan hükümlendirme olanakları sağlamaktadır.

Biz bu takdirde : Bir olayın belirli şartlardaki olasılığı yüzde şu kadardır, diyebilmekteyiz. O halde olasılığın sınırları içinde şunları ve şunları yapabiliriz. Veya olasılık dışına çıkmış ve yeni bir olasılık yüzdesiyle karşılaşmış ise o takdirde ışın içine yeni bir etkenin girmiş bulunduğunu dolayısıyla de şartların ayniyetinin bozulmuş olduğunu iddis edebiliriz.

Rhine kartlarıyla yapılan olasılık denemelerinden, şartların değişimine etken olan amillerin bulunduğu böyle bir yoldan kolaylıkla tesbit edilebilmektedir.

Olasılık yüzdesinin, gerçeği daha kesin olarak ifade edebilmesi için iki noktaya önem vermek gerekiyor. 1) Olayların aynı şartlar altında tekrarlanmasının sağlanması, 2) Olayların sayısının (tekrar sayısı) mümkün olduğu kadar çoğaltılması.

Bu iki nokta, olay hakkında saptanacak olasılık yüzdesinin sihhati için çok önem taşır. Ruhsal olayların ispatlanması konularında olasılık nisbetlerinin tesbiti özel bir önem taşımaktadır.

Aktüalite

Selman Gerçeksever

(Geçen sayıdan devam)

UFOLAR'IN GENLEŞMELERİ VE BÜZÜLMELERİ

«UFO'lar önce lokalize olmuş ışıklı noktalar şeklinde görünürler, sonra yarıkatı objeler hâlinde büyürler, kaybolmadan önce iğne başı gibi küçük ışıklara dönüşürler ve kaybolurlar. Ruhsal celse odalarında da materyalizasyon fenomeninden önce teşekkül edecek ektoplazmik yüzler ya da eller önce çok küçük olarak izlenirler, sonra bunlar büyür. Kaybolacakları zamanda, aynen, üzerinde bir surat resmi bulunan şişirilmiş bir balonun havasının kaçırılması gibi, küçülüp giderler.»

Bu satırlar Captain Ivar Mackay'a ait olup, FSR - Uçandıreler dergisinde 'UFOS and the Occult' başlığıyla yayınlanan makalesinden alınmıştır.

'The Humanoids' isimli eserinde Gordon Creighton bir bölümü (Villa Santina Olayı) tamamen bu konuya ayırmıştır. Bu olayın baş kahramanı İtalyan Prof. Rapuzzi Luigi Johannis'di. 1947. Ağustosunun ilk yemisi boyunca Prof. Johannis İtalya'nın Kuzey-doğu ucunda Carnina'daki Villa Santina yakınlarındaki Raveo Köyü'nde bulunuyordu. Burada fosil araştırmalarında bulunmak üzere hemen hemen her yaz bu köye gelirdi Prof. 14. Ağustos sabahı malzemesini yanına alarak nehrin sol kıyısındaki patikayı izlemeye koyuldu. Köknar

Ruhsal Olaylar Ve Ufolar İlişkisi

koruluğunu geçtikten sonra büyük bir kırmızı mercimek şeklinde bir obje ile karşılaştı. Profesör miyop olduğundan gözlükle rini taktı ve o zaman karşıdaki objenin 10 m. genişliğinde bir disk olduğunu farketti. Nehrin altı metre kadar üzerinde havada asılı duruyordu. İlk bakışta çocuk zannettiği iki kişiye, disk göstererek bağırды, fakat hemen onların çocuk olmadıklarını fakat iki tane 'cüce' olduklarını farketti. O zamana kadar Prof. ne bir cüce görmüş ne de tahayyül etmişti. Taş çatılsa 90 cm. den fazla olmayan cücelerin üzerlerinde Prof.ün tanımlayamadığı bir materyelden yapılmış koyu mavi giysiler vardı. Cücelerin üzerlerindeki giysileri tanımlayabilmek için Prof., sadece 'translucent' (yarı şeffaf) kelimesini kullanabilmişti. Prof. onlara uzun uzun bakmıştı. Sonra kendisini toparlayarak, kollarını da açarak, herhangi bir yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sordu.

Varlıklar, herhalde Prof. ün bu hareketinden endişelenmiş olacaklar ki, içlerinden birisi sağ eliyle kemerinde bir yere dokanır dokanmaz, kemerden çıkan bir ışık hüzmeleriyle zavallı Prof. kendini bir anda yerde bulmuştu. Bu arada elindekiler de etrafa dağılmıştı. Varlıklar Prof.'un yanına geldiler, merakla malzemesini incelediler, sonra geri döndüler ve diske gittiler. Disk pozisyonunu hemen hemen bir süre aynen muhafaza etti, sonra küçülmeye baş-

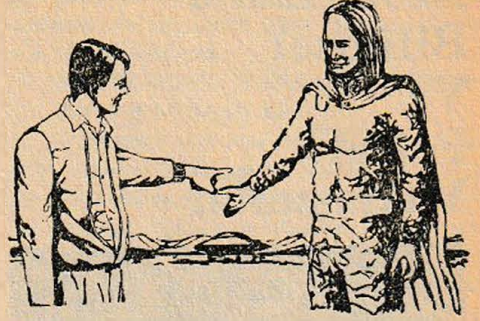
ladı ve gözden kayboldu. Tabii Prof. da kendisini toparlayarak evinin yolunu tuttu. Gordon Creighton bir dip notta şunları yazıyordu: «Kaybolmadan önce disk küçülmüştü». (*)

Captain Howard'da 1954'de Atlantikte gördüğü UFO'nun benzer şekilde aynı uzaklıkta kalırken, aynı zamanda da küçülmeye devam ettiğini bildirmişti.

1963. Ekiminde de Whidby Adası'nda gözlenen olayda üç metre uzunluğundaki gri araç gözden kaybolmadan önce iyice küçülmüş, küçülmüştü.

UFO'larla ilgili bu büyüme ve küçülme olaylarının en belirginini herhalde Portekiz Hava Kuvvetleri'nin bir uçağıyla ilgili olanıdır, sanıyoruz. (1)

4 Eylül 1957'de normal gece uçuşlarını ikmal etmek üzere dört bombardıman jet uçağı Ota Hava Üssünden (Portugal) havalandırıldı. Uçuş komutanı Captain Jose Lemos Ferreira idi. Uçuşun ilk bölümü programlandığı gibi geçti. Sonra Captain Ferreira ufkun üzerinde mütad olmayan bir ışık farketti ve diğer pilotları uyardı. Ufkun üzerinde görülen UFO çeşitli renk değişikliklerinden sonra, Captain Ferreira'nın ifadesine göre «obje ilk görüldüğü andaki büyüklüğünün 5 veya 6 misli büyüklüğe ulaştı. Pilotlar kendilerini toparlayıp da iyice bakmalarına zaman kalmadan küçülmeye başladı, gözle zor farkedilecek kadar küçük bir sarımtırak nokta hâlini aldı. Bu büyüklük değişimleri 7.8 dakika kadar devam etmişti. UFO artık yavaş yavaş ufuk çizgisinin altına doğru alçalıyordu. Captain Ferreira derhal Üsse dönmeye karar verdi. Zira pilotların hiç birinin uçuş eğitimiyle ilgileri kalmamıştı.

UFO şimdi parlak kırmızı renge dönüşmüştü Bu arada birincinin (Ana gemi) içinden çıktığı besbelli olan dört obje daha tesbit ettiler. Sonra acalıp birşey oldu! Lider durumda olan UFO ani bir dalış yaptı. Birden diğerlerinin yanına yükseldi. Captain Ferreira'nın çağrısıyla pilotlar eğitim uçuş düzenini bozarak yukarı doğru tırmanmakta olan UFO'nun peşine takıldılar. Aradaki mesafeyi yarıya indirdikleri zaman objelerin birer birer gözden kaybolduklarını hayretle izlediler ve geri dönmekten başka çare kalmadığını anlamışlardı. Gözlemin toplam süresi 40 dakikaydı.

Olaydan sonra FSR'nin Lizbon muhabiri Captain Ferreira ile görüşmeyi başardı. Diğer pilotlarla da yapılan mülakat fotoğraflarıyla birlikte sözkonusu dergide yayınlanmıştı.

Her nasılsa, bu olaydan meşhur Condon Raporu'nda hiç söz edilmemiştir.

(Gelecek sayı: Hayvanlar ve UFOlar.)

(1) FSR Vol. 4 - No. 3 - May. June 1958

(2) The Eternal Subject - Le Poer Trench

*) Geniş bilgi için: Uzaydan Gelenler.

**RUH ve MADDE'ye Abone olunuz;
Okuyunuz, Okutunuz.**

Ezoterizm'e Bilimsel Ve Felsefi Yaklaşımlar

● Metin KIRAZ

Mekân Kavramı :

Zamana ölçü konulamadığı gibi gerçek manâda mekân'a da ölçü konulamaz. Mekân da sınırsız olarak değişir. Mekân harekete geçirilen ilk enerjinin meydana getirdiği kombinezonlardır. Güneş bir mekândır. Dünya da. Yeryüzü üzerindeki her şey bir mekândır. Cansızlar da canlılar da hepsi mekândırlar. Yapısı madde olan her şey mekândır. Normal insan, başı ve sonu olan, ölçülebilen bir mekân kavramına alışmıştır. Gerçekte mekân da zaman gibi, hiç bir mesneti olmayan ölçü birimleri ile objektif bir hale getirilmiştir. Mekân mesafe ile ölçülür. Mesafe ise nisbi bir

kavramdır.

Mesafe uzadıkça zamanın da uzadığı gibi bir ilişki insanın objektif algılamasında gelişmiştir. Muayyen bir zamanda elimizdeki bir topun muayyen bir mesafeye gidebileceğini düşünebiliriz. Ancak topun, hiç zaman harcamadan o mesafeyi katedebileceğini, diğer bir deyişle topun aynı hem elimizde hem de orada oluşunu idrak edemeyiz.

Eğer bir şeyi anında farkedebiliyorsak, zamanın farkına varamayız. Aynı şekilde bir objeyi kendi parçalamış gibi algılayabiliyorsak obje ile kendimiz arasındaki mesafeyi farkedemeyiz. Dürbün ile uzakları çok yakın hale getirebiliriz. Bir A şahsının gözü tabii olarak dürbünle bakar gibi olsaydı, bu şahıs ile, normal insanın mesafe kavramı nasıl olacaktı? Ortak bir ölçü kullanacaklardı. Ama birisi uzağı daha iyi ve daha yakın görüyor. Gerçekte bu iki şahsın mesafe anlayışları çok farklı. A şahsının gözü çok daha iyi görseydi belki de bu şahıs için mesafe kavramı kalkacaktı. Bulunduğu yerden çok uzakları görebilecekti.

Gerçek Kavramı :

«Bir şeyin varlığının şuuruna varılmadıkça o bizim için yoktur... Bir insan bir şeye nazaran canlı veya şuurlu, başka bir şeye nazaran ölü veya şuursuz olabilir.» (K 10, 164, 165) «Şuurluluk bilgi ve hayattır, şuursuzluk ise cehalet ve ölüm. Bir şeyin var olduğunun şuurunda isek, o şey ile aramızda bir bağın olduğunu biliriz. Onun varlığının şuurunda değilsek ne biz ne de o objenin varlığı yok olmaz, sadece bizle olan ilişkisini göremeyiz. Bu ilişkiyi anladığımız zaman idrak edilen objenin karakteri zihinsel yapımızın bir parçası olur ve ona nazaran yaşamaya başlarız.» (K 10, 183)

Gerçek denilen şey, şuuruluğuna varıldığı zaman mevcuttur. Bir şeyin gerçek olabilmesi, gerçek olarak tezahür edebilmesi için, anlaşılması veya farkedilmesi gerekir. Bir şey var olabilir. Eğer kimse bunu farkedemiyor, varlığını sezemiyor, diğer bir deyişle bunun şuuruluğuna varamıyor ise, gerçekte böyle bir şey yoktur.

Rüyadaki bir kovalama - kaçma olayı bir gerçektir. Çünkü rüya gören bunun şuurulluğundadır. Bu o kadar gerçektir ki o insan kan ter içinde uyanabilir. O insan için bu olay bir gerçektir. Tesiri fizik bedeninde ölçülebilir. Ama başka birisi için bu rüya hali bir gerçek değildir.

İki insan belli bir renge baktıklarında bu renk birisinde A izlenimini diğerinde B izlenimini bırakır. İkisi de rengi farketmekte, görmekte ve her zaman onu gördüğünde, onun olduğunu anlamaktadırlar. Bu iki insanda da bir şuurulluk hali vardır. Ve bu şuurulluk haline bir kod verilir. Örneğin kırmızı denilir ve her zaman birinci insan A izlenimini aldığımda kırmızı, ikinci insan da B izlenimini aldığımda kırmızı renk olduğunu anlar. Görüldüğü üzere ikisi de kırmızı kodunu kullanmakta, ancak ikisinin de gördüğü farklı şeylerdir. Şimdi hangisinin gerçek? A izlenimi mi, B izlenimi mi? Cevap verilemiyor, sadece gerçek denilen şeyin şuurulluk var ise mevcut olduğu söylenebilir.

Şu halde gerçek denilen şey, anlayışa göre değişiyor. Anlama kabiliyetine göre

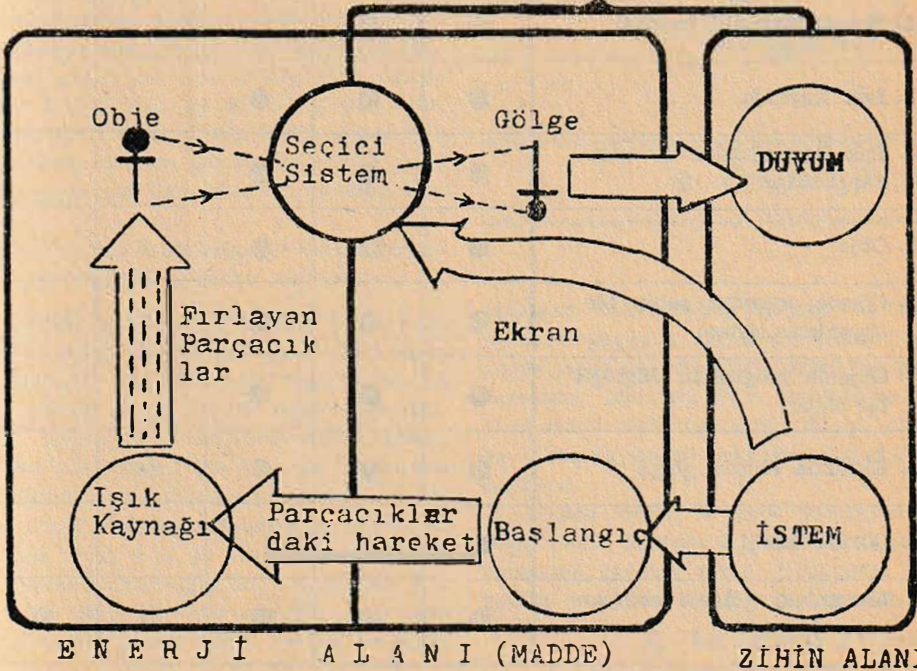
her sistem kendi gerçeğini inşa ediyor. Anlama kabiliyetine göre şuurku olabiliyor, farkedebiliyor.

ŞUURLULUĞUN OLUŞUMUNDAKİ ANA KAVRAMLAR

Şuurulluluk var olduğunu farketme halidir. Enerji ile istem ve duyumun birleşmesi şuurulluluk olayını yaratır. Şuurulluluk ve oluşumu bahsinde (kısım 'a' baktığımız) bir görme olayı incelenmiş ve bu olayda enerjinin, ışık kaynağı, obje, seçici sistem (göz) ve ekrandaki gölge olarak tezahür ettiği anlatılmıştır. Bu olay aşağıdaki şema ile tekrar anlatılmaya çalışılmıştır.

Başlangıçta bir istem vardır. Bu istem ile parçacıklardaki hareket başlatılmıştır. Parçacık hareketlerinde istem ve titreşim kavramı vardır. Parçacıkların belli şekillerde titreşmesi ile ışık kaynağı, ışık kaynağından fırlayan parçacıklar, obje, görme organına sahip organizma veya sistem, objenin gölgesinin düştüğü ekran gibi kombinasyonlar oluşmuştur. Şu halde 3, 4, 5, 6 ve 7. maddeler birer yapılmıştır. Hepsinde istem, titreşim ve yapılm kavramları var-

Şuurulluluk

dır. Seçici sistem vasıtası ile ekranda oluşturulan gölge bilgidir. Bilgide de istem, titreşim, yapılım ve bilgi kavramları bulunur. Bilgi ile hafıza paralel kavramlardır. Evrendeki parçacıklarda hafıza —Bilgiyi kaydetme, saklama ve tekrar üretme— kabiliyeti vardır. Böyle bir modelle evrensel bir istem ile başlatılan kozmik enerji hareketinin kendi kendini kaydettiği görülür.

Sonra göz görmek istenilene çevrilir. Şimdi bireysel seviyede bir istem vardır. Yukarıda anlatılan model artık bireysel çalışmaya başlamıştır. Görme isteği ile bir enerji harcanır. Bu ilâve enerji ile seçici sistem ve ekrandaki titreşim ve yapılım artar. Ve bilgi denilen kayıt kuvvetlenir. Bu durum sinir sisteminde adrenerjik bir hal olarak ifade bulur. İstem ile sinir hü-

relerindeki elektronlara hız kazandırılmıştır. Sinir sistemindeki elektrik akımının artması ileride anlatılacak diğer sistemler vasıtası ile, zihin alanındaki kayıtlı kuvvetlendirmiştir. Şu halde istemde, istem, titreşim, yapılım ve bilgi kavramları vardır.

Nihayet ekranda kuvvetlendirilen kayıta anlam, mâna verilir. Buna burada duyum kavramı denilecektir. Duyumun istem, titreşim, yapılım, bilgi ve duyum kavramlarının hepsini içerdiği görülmektedir.

Şu halde daha önce «Enerji + İstem ve duyum» ikilisi şeklinde anlatılan şuur-luluk olayının, biraz daha incelendiğinde sırasıyla «İstem + Titreşim + Yapılım + Bilgi + Duyum» kavramlarını içerdiği görülür.

BİR GÖRME OLAYINDAKİ UNSURLAR	ŞUURLULUĞUN OLUŞUMUNDAKİ ANA KAVRAMLAR				
	İstem	Titreşim	Yapılım	Bilgi	Duyum
1. Başlangıç	●				
2. Parçacıklardaki hareket	●	●			
3. Işık kaynağı	●	●	●		
4. Işık kaynağından fırlayan parçacıklar	●	●	●		
5. Obje	●	●	●		
6. Görme organına sahip bir organizma sistem	●	●	●		
7. Objenin gölgesinin düştüğü bir ekran	●	●	●		
8. Ekranda oluşan gölge	●	●	●	●	
9. Görme isteği	●				
10. Ekrandaki gölgeyi anlayan veya duyan	●	●	●	●	●

Eski Mısırlılar medeniyetlerini Mu-Atlantis temelleri üzerine kurmuşlardır.

Biri Himalayalarda, diğeri Thebes'de mevcut olan iki mabedde bulunan ve anlam itibariyle birbirinin aynı olan iki tabloda şöyle denilmektedir :

Oziris büyüünce doğduğu yer olan Atlantisi terketti, Mu'ya gitti, orada Naacal medreselerinden birine girerek din ve evren güçlerine dair bilimler üzerine öğrenim gördü. İnişyötör payesini kazandıktan sonra memleketine döndü.

Hayatını Atlantis halkını aydınlanmaya ve doğru yolu göstermeğe, yurdunda insanın ilk dinini tekrar geçere emeye adanarak bozulmuş bir rahip sınıfının tesiri altında biriken yanlış anlayışları düzeltmeğe, güllünç uydurmaları unutturmaya çalıştı.

Saf dinin yayıcısı sıfatıyla memleketinin ruhani reisi oldu.

Mevkiini kardeşi tarafından katledilinceye kadar, uzun müddet, muhafaza etti.

Katli arifesinde kendisini Uranos yerine hükümdarlık tahtına geçirmek isteyen halk tarafından pek çok sevildiği için ölümden sonra yaymak istediği dine ayrılarak İLÂH ilân edildi. Ona tâbi olan din adamları üstâdlarının Tanrı olmadığını biliyorlardı. Fakat namını andırmak için, talim ettiği saf dine Oziris Dini adını verdiler.

Mısır dini hakkında ilk esaslı bilgiyi eski bir Mısır kayıdından alıyoruz:

Atlantiste bir rahibin oğlu olan Thoth beraberindekilerle birlikte Nil nehri ağzına yerleşti. Nil kenarında Sais mabedini inşa ederek Oziris Dini'ni öğretmeğe başladı... Oziris Dini, ileri sürdüğümüz tarzıyla, Mu Dini idi. Oziris bu dine Atlantiste sokulmuş olan doldurmaları yirmi iki bin sene evvel temizlemeye çalışmış, telkin ettiği din onun ismi ile anılır olmuştu. Oziris öldüğü zaman oğlu baş rahip oldu; Horus. Bu isim, Oziris'in oğlunun asıl ismi midir, yoksa lâkabı mıdır, katiiyet ile tayin

OZİRİS

Kökeni Ve Öğretisi

● GÜNGÖR GÖKMEN

edilemez. Fakat milâdi İsa'dan beş bin sene evvel yaşayan Menes devrine gelinceye kadar Mısır Dini baş rahiplerine hep Horus denmiştir. Mısır'da dinin, mukaddes Mu yazılarında bildirilen vahye dayalı din ile, bu dinin yayılması şeklinde, başladığı anlaşılıyor.

Vahye dayalı deyince; laletayın bir bilgi, daha doğrusu tecrübelerden geçmiş, denenmiş veyahut insan kültürünün geliştirdiği bir bilgi değil de, doğrudan doğ-

● Lütfen sayfayı çeviriniz

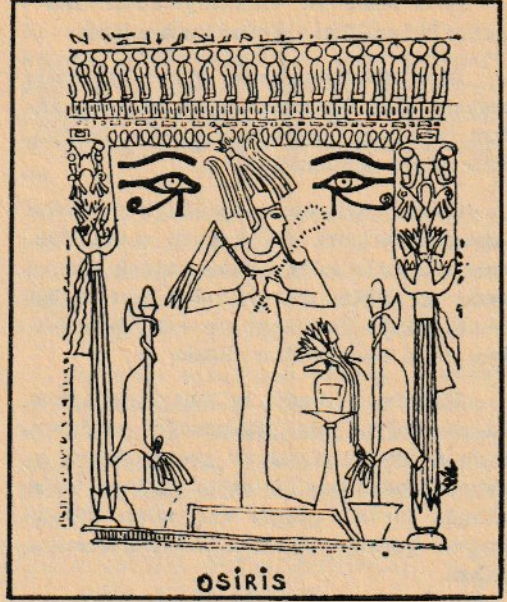
ruya Ruhi Mekanizmalar tarafından verilmiş evrensel bilgi aklımıza gelmeli.

Thoth zamanından Menes zamanına kadar Atlantis'ilerin Mısır Kolonisi bir Horus'a tâbi rahipler heyeti tarafından idare edilmişti. Son Horus, Menes tahta geçtiği zaman tarih kaydına geçmiştir. Mısır rahip tarihçi Menetho'nun yazdığına göre ikinci Mısır hanedanı süresinde mısır rahipleri halka, o zamana kadar olduğu gibi, Allahın kendisine ibadet edilmesini öğretecek yerde mukaddes sembollere ibadet edilmesini öğretmek yoluna gitmişler, böylece ilk adımını atan sapıklık 18. hanedan zamanında âzami haddine varmış, dine her çeşit putperestlik ve fesat, her türlü suistimal ve ifrat karışmıştır. İslamiyetin ortaya çıkışı bozulan Mısır dinini ortadan kaldırdı.

Hıristiyanlık da Kıpti kolu ile Mısır'da tutunmaktan ve kısmen yayılmaktan geri kalmadı (*)... Eski Mısır'a Mu akideleri iki yoldan girmiştir. 1 — Mu - Amerika - Atlantis - Akdeniz - Mısır Deltası. Bu yoldan Mısır'a din götürülenler Thoth isimindeki din adamının emri altında bulunan Atlantis Mayalarıdır. 2 — Mu - Orta Asya - Hindistan - Babil - Yukarı Mısır. Babilbasamağı ile Hint'ten gelen Naga'lar Nil menbana yaklaştığı için «yukarı» sayılan Mısır kısmında Menfis-AmonRa mabedini yapmışlardır. Din öğretmek üzere Mu'dan Hindistana gidenlerin Naacal adıyla tanınan misyonerler olduğunu daha evvelki bilgilerimizden biliyoruz. Naga, kul landıkları yazı dili bakımından aynı kim-

(*) Hz. Ömer Mısır'ı zaptettiği vakit, Kıpt kilisesine mensup hıristiyanlar vicdan hürriyetine ve adalete kavuştukları için sevinç göz yaşları dökmüşlerdir. Kaynağımız İslâm kaleminden çıkma bir tarih kitabı değil, katolik misyonerler tarafından yayınlanmış ve kendi kiliselerinin de yanlış hareketlerini tenkit etmiş bulunan bir mecmuadır.

(Die Katholischen Missionen, Cilt yılı 1882)

selere ve onlara bağlı olanlara verilen isimdir. Naacaller dünyanın her tarafına, bu arada Atlantis kıtasına Tanrı'nın birliğine dayalı Mu Dini'ni götürmüşlerdir. Atlantis'teki Oziris reformu ilk dine ru-cuundan ibaretti. Amon Rahipleri ile Sais rahipleri zamanla birbirlerinin sembollerini anhyamaz olmuşlardır. Fakat iki taraf da temel bir idi. Akidelerinin saf halinde iki mabed rahiplerinin ancak tek Allah'a ibadet ettikleri bugün katiyet ile biliniyor... Hintlilerin hilkat (yaratma) hakkında bildikleri ana vatan Mu'da anlatılanların, Kildaniye ve Mısırda söylenenler ise Hindistanda nakledilenlerin projeksiyonlarıdır.

Oziris'in Mu Güneş Kültüne dayalı Tek Tanrı Öğretisi, getirildikten bir zaman sonra o zamanki Mısır rahiplerinin çeşitli şekillerdeki yorumlarına maruz kalarak belirli bir dejenerasyona uğratılmış ve aşağıda okuyacağınız gibi efsanevi ve ilgisiz bir hikâyeye haline sokulmuştur.

OSIRIS EFSANESİ

«İlkin bir tabiat tanrısı olan Oziris, sonradan ölümler tanrısı olmuştur. Geb ve Nut'un büyük oğulları Oziris'in doğumun-

da, bütün ülkede sevinç çığlıkları kopmuş, Re bile sevinerek torununu çağırması ve onu kendine vâris olarak tanımıştır. Yakışıklı Oziris, koyu renk tenli ve insanların hepsinden uzun boyluydu. Babası Geb gökyüzüne çıkınca, Mısır kralı olarak onun yerini almış ve kızkardeşi İzis'i kendine eş seçmiştir. Oziris, derhal insan eti yemeyi yasaklamış, buğday ve üzüm yetiştirmeyi, tanrılara tapmayı, tanrı tasvirleri, tapınaklar ve törenler yapmasını öğretmiştir. Sonra şehirler inşa etmiş, halkına kanunlar vermiş ve Unofris 'iyi varlık' adını almıştır. Uygarlığı bütün dünyaya yaymak isteyen Oziris saltanatı karısı İzis'e emanet ederek, başvekili Thoth ile iki subayı Anubis ve Ofois ile birlikte Asyayı fethetmeye gitmiştir.

Her türlü şiddete karşı olan Oziris, bütün ülkeleri birbiri ardından, şarkı ve müzik konserleriyle zaptetmiş, uygarlığı her yere götürmüştür.

Oziris, ülkesine döndüğünde, bütün işlerin karısı tarafından başarıyla idare edilmiş olduğunu gördü. Fakat tanrının her yerde sevilmesini kışkıran kardeşi Set onu bir tuzağa düşürerek öldürdü. Sadık İzis, kocasının cesedini arayıp bulmuş Thoth, Anubis ve Horus'un yardımlarıyla tekrar diriltmiştir. Tanrılar mahkemesi önünde, Set'in ithamlarını çürüten Oziris kendini kurtarmış ve artık ölümsüz olmuştur. Oziris bundan sonra canlılara hükmetmek istememiş cennete çekilerek iyi ruhları kabul etmiştir.

Bitki tanrısı Oziris tekrar doğmak üze-

re ölür ve buğday, üzüm, ağaç, Nil, Güneş; yani azalıp çoğalan her şeyi temsil ederdi. İki kardeşin mücadelesi; toprakla çölün,, kuru rüzgârla besleyici suların, ve ışıkla karanlığın çarpışmasını canlandırıyor. Fakat Oziris bilhassa ölümler tanrısı olarak çok sayılmıştır. Mısırdaki karısı İzis ve oğlu Horus ile teşkil ettikleri aile çok sevilir ve bütün dindarlar tanrının Abidostaki mezarının gölgesine gömülmek isterlerdi.

Beyaz sargılarla kaplı bir erkek olarak tasvir edilen Oziris, ayakta ve tahtına oturmuş gösterilirdi. Yüzünün rengi yeşile çalar, başında iki deve kuşu tüyüyle süslü bir küllâh bulunurdu. Boynunda kırmızı bir kravat olup, kefenden çıkan iki eli göğsünün üstünde çapraz durur ve yüksek kudretin alameti bir kamçı ile dişli bir asa tutardı.

Diğer tanrılar gibi Oziris'in de başka şekilleri vardı: boğa, koç, kuş ve ced (*) halinde düşünülürdü.

Bir çok bayramlarda, rahip ve rahibeler, tanrının doğumunu, ölümünü ve dirilişini, halkın önünde tiyatro gibi temsil ederlerdi.»

KAYNAK :

MU'nun Evrensel Sırları.

James Churchward

Efsanelerin İzinde

Belkıs Mutlu

(*) Ced; ilkin bir çam gövdesi iken, klâsik çağda dört başlıklı bir pâyeye şeklini almıştır, bazı yazılarda bunun tanrının belkemiği olduğu söylenir.

Tekâmülcü Ruhçuluk Ve Medyomsal Yönetimin İlkeleri

Dr. GUSTAVE GELEY

Bilimsel ve felsefi ruhçuluğun tekâmüle dayalı yorumu ve Medyomların yönetim ilkeleri, celse şartları, istemsiz hileler...

P.K. : 1157

Rahmetli Annemin Benim

Londra'nın «Evening News» gazetesinde çıkan bir yazıda belirtildiğine göre 48 yaşındaki tanınmış film yıldızı Peter Sellers Spiritüalizm'e inanmıştır. Bu yıldızla ilgili bir yazıyı daha önceki sayılarımızdan birinde de yayınlamış olduğumuzu ve kendisinin doğuştan klervoyan bir şahsiyet olduğunu hatırlatmak isteriz.

Annesi 1967'de ölmüş olan Peter Sellers'in sözlerini yukarıda adı geçen gazete şöyle nakletmektedir: «Nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım, önemli değil. Kelimeleri net olarak işitirim. Ne zaman moralim bozulmuş olsa, beni teselli etmeye gelir...»

Medyomluğunu her fırsatta duyurmaktan asla çekinmeyen Peter Sellers bundan 10 yıl önce geçirmiş olduğu kalp krizinden sonra Spiritüalizm'e ve ölümden sonraki hayatın varlığına inandığını söylemişti. Psychic News muhabirine göre, kriz süresince P. Sellers tamamen şuuruna hâkimdi ve huzur içinde bulunuyordu. «Artık eminim ki, ölüm hiç de korkulacak bir şey değildir.» diyor Sellers, «Evening News» isimli gazetede

belirtildiğine göre Sellers sadece annesiyle değil, ailesinin daha başka ölmüş fertleriyle de ilişki kurmanın yollarını araştırmaktadır. «En kolayı annem duyar. Dünyada bulunduğu sıralardaki gibi bana hitabetmektedir. Hemen hemen tıpatıp aynı şeyleri söylüyor», diyebilirim. İnsanın ölmüş annesinin, hâlâ kendisiyle birlikte bulunması çok güzel bir şey. İradesi kuvvetli bir kadındı. Kendisiyle irtibat kuramayan birçok medyum gördüm. Hiç şüphesiz, ben de herkes gibi ölümden sonrasını çok merak ediyorum. Fakat özellikle insanların nereye gitikleri ve ruha ne olduğu meselesi aklımı kurcalamaktadır. Zaman zaman yaşlı bayan bir medyumun celselerine de katılmaktayım. Çok ilginç şeyler oluyor.» demektedir.

Peter Sellers şifacı medyom Doris Collins'in celselerine de katılmıştır. Zaman zaman İngiltere Spiritüalist Kurumu ve Spiritüalist Medyomlar Birliğinin toplantılarına da katılan Sellers, Spiritüalizm ve klervoyans (durugörü) konularına aşırı ilgi duyduğunu her

PETER SELLERS

«Ne zaman darda kalsam annem tesellime yetiştir.»

fırsatta belirtmekten çekinmemektedir. «Ben bir medyomum, ruhsal varlıklar dünyadaki yakınlarıyla görüşmek üzere benim aracılığım ile irtibat kurmak ister. Bunun sebebini bilmiyorum. Bunun üzerinde hiç bir çalışmada da bulunmuş değilim.» (Psychic News'dan)

TELEVİZYONDA TELEPATİ

Danimarka Millî Televizyonunda, Danimarka Radyosu'nun Tabii İlimler Bölümünde hazırlanan parapsikolojik araştırmalarla ilgili 40 dakikalık dökümanter bir film gösterilmiştir. Bu

Konuştüğünü Hep İşitirim

program Danimarka DDI Araştırmaları Gurubuyla iş birliği yapılarak kazırlanmıştı. Programın ilk kısmı Danimarka'daki psikoenerji araştırmalarına ayrılmıştı. Sonunda seyircilerden telepatiyle ilgili bir teste katılmaları rica edilmişti. Son 10 dakikada program direktörül Joachim Jerrick seyircilerden bu telepati testi için bir posta kartı kullanmalarını rica etti. Lyngby'deki Teknik Üniversite'de bulunan kompüterce daha önce çekilmiş telepati işaretleri Jerrick tarafından kompüterin dizdiği sıraya göre düşünce olarak yansıtıldı ve seyircilerden tahminlerini kaydetmeleri istendi, aynı zamanda da video teybe kayıtlı alındı.

Bu telepati (biyo.komünikasyon'da deniyer) denemesine en fazla 1000 kadar iştirak olur diye düşünülürken 40.000 kadar kart gelivermişti. Bu sonuçtan araştırmacılar çok şaşırıldılar aynı zamanda da konuya karşı gösterilen ilginin memnuniyet verici bir belirtisi olarak da hem sevindiler, hem de yeni araştırmalar ve denemeler için ümit-

lendiler. Değerlendirme için bu 40.000 kartan sadece 10.000 adedinin elden geçirilmesine imkânları bulunduğunu üzümlere bildirdiler. Sonucun bilâhare açıklanacağını söylediler.

(Psychic Researcher'den)

RESMİMİ ALDI

Dorothy Horta

Ouija (Ruhsal irtibatı kolaylaştıran bir alet) hakkında pek çok anlatımlar duymuştum. 1964 Temmuzunda kızım Dale ile bir defa da kendimiz denemeye karar verdik. New Bedford, Mass. deki evimizde oturduk, göstergeye ellerimizi temas ettirerek, ümitle beklemeye başladık. Aniden hareket etmeye başladı. Önce yavaş yavaş, ama gitgide hızlanıyordu. Gösterge, âdetâ harften harfe yarışıyordu. Ve şu kelimeleri anlattı: «Bu akşam resmini almaya geleceğim. Seni seviyorum. Ben Jay.» Bunları aldıktan sonra, gösterge durdu ve daha da hareket etmedi. Jay Chandler bu olaydan iki yıl kadar önce ölmüş sevdiğim arkadaşlarımdan biriydi. Sağlığında ger-

çekten iyi anlaşırdık ve benim yatak odamda asılı bir fotoğrafıma bayıldığını her zaman söylerdi.

Dale bir kahkaha atarak, «Gerçekten de onunla irtibat kurduğuna inanmıyorum, yani? dedi. İnanmak isterdim fakat herşey gerçek dışı gibi görünüyordu. «Bilmiyorum, fakat öyle olmasını ümit ederdim.» diye cevap verdim.

O gece tam uykuya dalmaya çalışırken, odamda birisinin dolaştığını hissettim. Lambayı açtığım zaman sadece odanın boş olduğunu, kimseler bulunmadığını gördüm. Hava sıcak olmasına rağmen tüm vücudum buz kesmişti sanki... Kendi kendime, herhalde rüya gördüm, dedim ve ışığı kapattım. Bu sırada resmimin duvarda her zaman asılı durduğu noktaya gözüm iliştiği zaman tüylerim diken diken olmuştu. Resmim yerinde yoktu. O gün bugün de hâlâ yok... (FATE'den)

Metapsişik Bilgiler

Tebliğlere Dayanarak Düzenlenmiştir.

Kutsal Metinlerdeki Kehanetler

(Geçen sayıdan devam)

48. KEHANETLER 1

İçinde bulunduğumuz devre zarfında kehanet tarzındaki tebligatın mevcut tekâmül şartlarına yardımcı bir unsur olamayacağı açıktır. Çünkü umuma mal edilecek olan bir kehanet gelişmekte olan beşeri tekâmülün almış olduğu istikametde bir bakıma duraklamasını sağlar. Çünkü, bu günün beşeriyeti kendi bağımsızlığını, kendi aklını ve kendi iradesini yükseltmek ve sadece bunlarla yetinmek ve gelişmek kadarı içindedir. Halbuki bir kehanet onun, bu içersinde faaliyet halinde bulunmasına engel teşkil eder. Engel teşkil etmesi şu sebeptendir ki, kendisinde mevcut bulunan deterministik prensiplerin kehanet noktayı nazarından sıfır derecesinde sarsılmıştır. Çünkü, insanîyet bir kehanetin, bir istikbali görüşün bilgisine sahip değildir. Buna rağmen kehanete olan ihtiyacı ancak onun tecrübesine, bilgisine ve vicdanına istinad eden noktalarda olursa bu onun tekâmül için bir fayda temin eder. Şimdi, idare mekânizmasının bütün bir plânı bilmiş olması her istediğini yapabilecek mânâsına gelmez. Bütün bir plân ancak, genel hatları ile tanzim edilmiştir. Detay hatları tekâmül etmekte olan varlıkların inisiyatifine terkedilmiştir. Fakat, onların gayelerine varmak hususunda gösterdikleri gayrette eksilme, tuttıkları yolda sapma görüldüğü zaman gene onların kendi inisiyatiflerini kullanılmak şartıyla bir takım engeller tertip edilir. Öyle bir devre ve öyle bir ruhl tekâmül safhasıdır ki bu safhada varlık iradesini, bilgisini ve i-

çinin tesvibini re'sen kullanmak mecburiyetindedir. İşte bu varlık insandır. Bir kehanet detay noktayı nazarından ele alınırsa fertlerin irade hürriyetine, davranış hürriyetine ve bilgiyi seçmekteki gayretine mugayyir görünür. Çünkü, bizler kâinatımızda ve aramızda cari olan determinizmin ne denli çalıştığını, hangi şartlar altında hangi şeylerin tahakkuk edeceğini bilmiyoruz. Bu hususta bilgimiz noksanıdır. Öyleyse bir kehanetin tahakkuk etmesi bizim için tekâmül bakımından hız alması hiç bir zaman temin edemez. Eğer o kehanetin tahakkukunu hazırlayan sebepler ve bu sebeplerin birbirine olan etkileri aynı zamanda gösterilebilirse, o semerelidir. Çünkü insanîye her hangi bir kehanetin geri sebeplerini başka türlü bir zihin seviyesinden, bir şuur açıklığından inceliyebilecek, onu hususi dar manada, kesin bir nokta üzerinde tesbit edebilecek bir durumda değildir. Hepimizin yaptığı gibi, bütün insanlar da belirli birkaç nokta üzerinde ve umumî bir mütalâa da bulunurlar. Bu ise, bir bilginin fonksiyonu değildir. Kehanetlerin kütle üzerinde göstermiş oldukları tesir, onların moralitesi ile ilgilidir. Moraliteden maksat, şuur sahalarına ve vicdanlarına duhul eden tesirlerin inceliği demektir. Halbuki, halihazır beşeriyet bu ince tesire sahip değildir. Yani moralite bakımından düşüktür. Dolayısıyla ile bir kehanet o insanlar üzerinde gelip geçici ve hatta bir bakıma ilgi çekici bir mevzu olmaktan öteye geçmez. Öyle bir devir içerisindeyiz ki, ancak ve ancak sağlam olarak inandığımız, yapabildiğimiz kadar fatbik ettiğimiz ve böylece bizzat

halden hale geçtiğimizi tesbit ettiğimiz şeyler, bizim şeylerimizdir.

Başerin tekâmülünde ona faydalı olacak, bilgisine ve vicdanına ait kehanetler, artık klasik anlamından çıkmış kehanetlerdir. Bilgimizin ve vicdanımızın bize emrettiği, kat'etmemizi ve talep etmemizi istediği hususlardır. Meselâ, vicdanımızın bizim için kehanet olabilecek hususu, bu realitenin insanı üstün bir basamağa çıkaracağı hakkındaki kuvvetli sezgisidir. Meselâ, vicdanın üstün bir plânla, üstün bir şuur anlayışıyla, üstün bir yaşayışla irtibat kurabilmek için tek çıkar yol olduğunu fehmetmek bir kehanettir. Bilgimizin, ruhun hakiki dinamizmini temin ettiğini anlamamız bir kehanettir. Bilginin her şeye hakim olacağını bilmek, sezmek bir kehanettir. Bunları teşmil edebiliriz.

MUKADES METİNLERDEKİ KEHANETLER :

Mukaddes metinlerdeki kehanetler, şu içinde bulunduğumuz devrenin geçmişi devirlerine ait realiteler için bir ihtiyaçtı. Ve idare mekanizması kendini hadiselerle, müşahede ile bizzat insanın hasselerinden istifade etmek üzere tanıtmak istemesinden doğmuştur. Halbuki mekanizma kendini izhar edecekken, bugün bu vasıtayı kullanmaktan sarfı nazar etmiştir. Artık insanların ruhi seviyesi, ruhbasamağı bir idare mekanizmasının mevcudiyetini maddi esaslardan çıkarmadan dahi anlayabilecek bir seviyeye ulaşmıştır. Onlar geçmiş realitelerin tatbikatıdır. Yalnız kehanetlerin ileride de gerçekleşmesi mukarrer olan yalanları mevzuu bahis olduğu zaman artık buradaki bir kütlenin ihtiyacını temin etmekden ziyade, zamanımız için bir kâinat nizamının ve deterministik kanunların işleyişine bir misal teşkil etmekden öteye geçmeyecektir.

49. SIKLUSLAR :

Siklus dış tesir bakımından belirli bir istikamette ve şiddette bulunmaktadır.

Fakat, varlık kendi tekâmül seyri içerisinde pek çok sıkluslardan geçerek inkişaf eder. Bu duruma göre, her varlık, kendisine özgü bir sıklusa sahiptir. Ve bütün

bu sıkluslar, külli bir sıklusun vermiş olduğu büyüklük imkândan istifade etmek için gayret gösterir.

A şahsı B şahsına nazaran noksan bir sıklus içerisinde, B ye nazaran C daha noksan bir sıklus içerisinde. Şimdi orijinal sıklus, her varlığı daha üst bir kademede içerisindedir. Yani vasaatımız içerisinde bulunan çok çeşitli realiteler birbirleriyle yer değiştirirler. Otomatik yaşayan bir varlık, biraz olsun vicdan sesi duyacaktır. Vicdan sesi duyan varlık biraz olsun vicdani hareket edecektir. Vicdani olan varlık biraz olsun makul vicdan sahibi olacaktır. Bu anlayış ve idrak yönünden, müessiriyet ve tasarruf yönünden de böyledir. Zannetmiyelim ki, bir sıklusun hitamında mevcut olan bütün varlıklar o sıklusun bütün niteliklerini haiz olarak bir devre kapatacaklardır. Hayır. Her varlık, kendisi için yeni bir alem olan daha değişik bir realiteye, orijinal sıklusun verdiği imkânlar dahilinde kavuşacaktır.

Ferdin, kendisine ait özelsiklusunu değerlendiren faktörler: Bütün cehti, gayreti, bilgisi, enkarnasyonları, ruhi potansiyeli, kendisine yapılan yardımlar, realitesinin gücü ve aldığı tesirlerdir.

Hiç bir varlık orijinal sıklusun ne denli başlayıp, ne denli bittiğini fark edemeyecektir. Sadece kendi aleminde, kendi ruhunun derinliklerinden kopup gelen hareketlerine ve idrakine kadar ulaşan esasları görüp, anlayıp tatbik etmesi lâzımdır. Bu yüzden, herkesde vicdan tatbikatı başkadır. Neden başkadır? Herkesde anlayış ve idrak değişikdir. Neden değişikdir? Herkesde ruhi güç ve müessiriyet değişikdir. Neden değişikdir? Bu suallere cevap verebilir miyiz? İnsanlar niçin farklıdır? Eğer bu cevabı verebilirsek, ferdi veya maşerî sıklusların orijinal sıklusla olan mukayeselerini yapabiliriz. Görülüyor ki, her şeyden önce, kendi muhtevalarımızı ve şuurumuzun kontrolünü, neyi gerçekten, neyi boş olarak bildiğimizi tefrik etmemiz lâzım.

Öyleyse, bir kütle olarak belli bir mer-

● Lütfen sayfayı çeviriniz

haleyi katetmeyi, doğrudan doğruya insanlık kademesinin topyekûn tâbi olacağı bir tesir plânının başka türlü izahı şeklinde anlayabiliriz. Burada atlanılan merhale her fert için değişik olacaktır. Yani kütle olarak aynı tesire tabi, fakat netice olarak, alınan merhaleler farklı farklıdır. Herkesin tahayyülü değişikdir. Mükemmel ve en güzel şekilde meydana gelmiş bir gül çiçeğinin karşısında, beşyüz tane insan bulursa, beşyüzünün de intibaları birbirinden farklı olacaktır. Gül aynı güldür, renk vibrasyon olarak aynıdır. Fakat tahayyülün ve ruhi muhtevanın değişik tesirleri hamil olması, gül hakkındaki fikrin, düşüncenin ve intibaların da değişik olmasını intaç eder.

Bu yüzden, bizlerin kendi kendimizi tanımamız, devam etmekte olan siklus hitamından evvel kat edeceğimiz merhaleyi tanımamız demektir. Bu hayat içinde yapabileceğimiz en kârlı, en akılcı ve en vicdanlı iş budur. Hiç bir hizmetimiz, hiç bir gayretimiz bu maksadın dışında değildir. Bu sözlere çok dikkat etmek lâzımdır. Kendi durumumuzu idrak edip, bunun bir üstlününün ne olabileceğini şiddetle, büyük bir hassasiyetle, tesbit etmeğe çalışmalıyız. Zira bu siklusda ancak buna kavuşacağız. Şaşkınlık, teşevvüş, körlük ve ayak bağı, hep kendi kendimize yaptığımız menfi işlerdir. Bizim karşımıza en basitinden en kudusine kadar, türlü türlü mu-

cizeler getirilse, türlü türlü hadiseler yaratılsa, türlü türlü vahiy, tebliğ ve sezgi alsak, ancak kendi kadromuzun içerisine girebilenleri tesbit edebiliriz. Bunlar bizim dikkat nazarımıza, yani ruhi ihtiyaçlarımız çarpar. Verdiğimiz tesir, aldığımız tesire, ancak ruhi ihtiyaçlarımız kadrosunda ise eşit olur. Bunun haricinde, hiç bir şekilde bilgi edinmemize, tesir almamıza imkân yoktur. İhtiyaç da yoktur.

Meselâ: Cemiyetimizin bünyesinde çok çeşitli realiteler mevcuttur. Adeta her re. aite bir fert gibidir. Ve bu yüzden, bize meşveret esasında topluca çalışmak tavsiye olundu. Çünkü her birimizin ihata kabiliyeti, tesir verip tesir aldığımız nokta değişikdir. Ve çok büyük bir hattın muayyen iki noktası arasında iştilal etmekteyiz. Ve fakat, bir araya geldiğimiz zaman, şüphesiz bu çok büyük hattın, mümkün olduğu kadar çok büyük parçasını, birbirimizin gözlerini kullanmak suretiyle müşahede etmekteyiz.

İşte, insanlar da buna benzer. Sevgi dediğimiz tesir, bu, herkesin birbirinin eli ve gözül olmasını temin eden en büyük amillerden biridir. Böylece, kendi tekâmüllerinin yürümekte olduğu realiteyi, daha geniş bir surette müşahede etmek imkânı kazanılır. Bu ise gelecekteki realitenin unsurlarını ve özlerini bize verecektir. Bütün hattı hareketimizi bu idealizme göre tevcih edeceğiz.

Y E N İ

UZAYLILAR VE UÇAN DAİRELER

Halûk Egemen SARIKAYA'nın bu yapıtı Milliyet Yayınlarında Basıldı. Fiyatı 25 TL. Uzay ve Ruhçuluk Gerçeklerinin Sentezi olan bu yapıtı P. K. 1157'den ÖDEMELİ olarak sağlayabilirsiniz.

Reanimasyon Tekniğinin ilerlemeleri sayesinde, büyük yolculuktan kurtulanlar, gitgide çoğalmaktadırlar. Bir psikiyat, bu modern hortlakları, hayatın sınırlarında edindikleri tecrübeleri hakkında, sistemli bir şekilde sorguya çekmek düşüncesine sahip olmuştur. Bu psikiyat, şaşkınlık içinde, konuştuğu kişilerin anlattıklarının, şu bir çok noktalarda birbirlerine uyduklarını meydana çıkarmıştır: dedublement, uzun zamandan beri ölmüş bulunan akraba varlıklarıyla karşılaşma, ışıktan bir varlığın bulunuşu v.s. Şimdi bu keşfin ciddiliği kabul edilmiş bulunmaktadır. Bilim dünyası, onun yorumu hakkında tam bir uyumsuzluğa düşmüştür.

Bilim Ölümden Sonra Hayatı İnceliyor

● Jean - Jacques Greif'den

Çeviren : Selâmi KANIKLI ●

Aslen İsviçreli olup, Amerika Birleşik Devletlerinde yaşayan, ELİSABETH KÜBLER-ROSS adlı bayan bir psikiyat, on yıldan beri ölen kimseleri dinlemekte ve onlara moral vermektedir. O, çocuklardan başlayarak uğraşısını, çabucak, bütün ölenlere yaymıştır. Zira ölüm geldiği vakit, yakınlarının, çok korkmuş bir halde onları terk ettiklerini görmüştür.

Onun etkisiyle, Birleşik Amerikada ölümün yaklaşmasına karşı gösterilen tepki, göze batar şekilde değişikliğe uğramış ve cesur öncüler, onun çabasının örneğini, içlerinden biri de Fransa olan, öteki ülkelerde izlemeye başlamışlardır. Çalışmaları için saygı ve hayranlık gören doktor KÜBLER-ROSS, bir yıl önce şu haberi vererek, bilim dünyasını hayrete düşürmüştür : «Bu

bir inanç ve limit değildir. Ölümden sonra bir hayatın var olduğunu muhakkak surette biliyorum.»

Hekim ve psikiyat meslektaşlarından çoğu, hemen, can çekişenlerle devamlı ilişkide bulunmasının, doktor KÜBLER-ROSS'un fikri kapasitesini zayıflattığını ve bir dinlenme evinde kısa bir süre kalmasının, kendisine çok büyük fayda sağlayacağını kararlaştırdılar.

Bununla beraber bu kadının, başka bir yönden kabul edilen açıklaması, dinsel bir inanca sahip olmadığından, herkesi hayrete düşürmemiştir. Bir çok bilim adamı ELİSABETH KÜBLER-ROSS'un inancına, şaşkınlık veren hangi olayların neden olduklarını bilmektedirler. Zira onlar da, bağımsız

bir şekilde, aynı olayları incelemektedirler.

Felsefe doktoru olan RAYMOND MOODY, topladığı ve onlarla (STACK PO. LE yayını olan) LIFE AFTER LIFE adlı bir kitap yazdığı hayret verici hikâyeleri iyice anlamak için, otuz bir yıldır psikiyatiri incelemelerine başlamıştır. İOWA, VIRGINIE tıp fakülteleri, STANFORD üniversitesi ,araştırmalara girişmişlerdir.

Ölümlle ilgilenen araştırmacılaran hiç kimse, doktor KÜBLER-ROSS'unki ile aynı olan sonuçları çıkarmaya cesaret edememiştir. Sadece, tam ölümden önce veya belki de ölüm esnasında, âcaip olayların meydana geldiğini kabul etmekte ve bu olayları, HALLÜSİNASYON'lar diye nitelendirerek bir kenara atmaktansa, onlara açık bir zihinle yaklaşmanın pek değerli olacağını düşünmektedirler.

Doktor MOODY, kitabı hakkında, şu üç kategoriye ait bulunan, yaklaşık yüz el. li kişi ile mülâkatta bulunmuştur: 1) Hekimler tarafından öldükleri açıklandıktan sonra, tekrar hayata dönen kimseler; 2) Bir kaza sırasında veya ağır bir hastalıktan ölmek üzere olan kimseler 3) Öldükleri andaki sözleri yakından derlenmiş olan kimseler.

Bir çok yıllar içinde, hayret verici benzerlikler gösteren iki rivayeti, tesadüfen işitmiş olan doktor MOODY, çok merakla kapılmış ve «dirilenler» ile «ölmekte olanların» anlattıklarını, sistemli bir şekilde araştırmaya koyulmuştur. Onları toplamakta hiç bir zorluk duymamış ve kendisinin azalmaktan uzak olan hayreti, değişmeyen bir semanın, rivayet rivayet tekrarlanışını meydana çıkardığı vakit, daha da artış göstermiştir.

Bu müşahadeler içinde, az veya çok mükemmel bir biçimde ortaya çıkan bu şema, işte şöyledir: Bir şahıs ölmek üzere. dir. Doktorun, kendisinin öldüğünü açıkladığını işitmiştir. Hoş olmayan bir ses, bir çeşit şiddetli bir hırıltı duymaya başlamıştır ve aynı zamanda kendisini, hızla, uzun, siyah renkli bir tüneli geçiyor his etmektedir. Birden bire kendisini, maddi bedeminin dışında, onun biraz üstünde bulur ve

seyirci olarak, yeniden hayata dönme girişimlerini görür.

«Durumun acayıplığının tamamıyla mâzur gösterdiği bir anlık heyecandan sonra şahıs, yeni şeklinin, gören ve işiten, fakat ne görülebilen, ne de işitilebilen, bir çeşit maddi olmayan bir beden olduğunu görür. Sonra, maddi olmayan öteki varlıklar ortaya çıkarlar. Kısa süre önce ölmüş olan dostlar veya ana-babalar, yeni geleni, kendi hayatının filmini önüne seren, sıcak ve samimi bir ışık gibi karşılarlar.

«Bu, hayatı ölümden ayıran engelin aşılması anıdır. Bundan dolayı, her ne kadar parlamakta olan ışığın yanında kalmak istese de, tamamlanmamış bir vazife, yetiştirilecek olan küçük çocukların düşünülmesi, engeli aşmaya set çeker. Yeniden hayata döner. «Daha sonra, her ne kadar insanî kelimeler buna kötü bir şekilde olanak vermekte ise de, tecrübelerini anlatmaya girişir. İnançsızlığa ve alaya sebep olan bir kaç girişimden sonra, bu tecrübes'ni anlatır. Bu sırada bütün hayatı şekil değiştirmiştir. Özellikle, ölüm, onu pek korkutmamaktadır.»

Çeşitli olayların meydana geldiği düşünülür, şöylece değışebilmektedir: Bazı kimseler, bedenden çıkmadan önce, kısa zaman önce ölmüş bulunan yakınlarını görürler. Bazıları da, ışıktan varlıklar ve sâire ile karşılaşırklar Klinik olarak öldükleri söylenmiş olan kimseler, genellikle, çok mükemmel ve çok olaylı hikâyeler anlatırlar.

Ölen kimseler, bütün bu tecrübeleri his etmemektedirler. Dirilmiş olan bir çok kimse, hiç bir şey hatırlamaz. Bununla beraber, doktor KÜBLER . ROSS (Mc CALL'S dergisine verdiği bir mülâkatta) bütün hasta bakıcı kadınların, ölüm döşegindeki ihtiyaçların, ölmüş olan dostlarına seslendiklerini fark edebildiklerini işaret etmiştir.

Doğal olarak, morfinin sebep olduğu hallüsinasyon'ların veya ölüm korkusundan ileri gelen psychotique bir hâlin söz konusu olduğu, dâima göz önüne alınmıştır. Doktor KÜBLER-ROSS, bizzat gördüğü vak'alar hakkında, şöylece kesin yargıya

● Lütfen sayfayı çeviriniz

sañıptır: Hastalar, ölümlerle konuşurlarken, tamamıyla uyanık görünüyörlardı. Hasta hanelerde kalışının daha ilk günlerinde, kendisini düşürdüren bu uyanıklık üzerine o, yarı ölü durumda olanların anlattıklarına, ciddi bir şekilde dikkat etmeye başlamıştı.

Doktor KÜBLER-ROSS sekiz yıl önce, Şikago Üniversite hastanesindeki bir seminer sırasında, olayın ayrıntılı tariflerinden ilkinin toplamıştı. Ölenlere, sadece kendilerini dinleyerek yardım sağladığı bilindiği için, seminerdeki öğrencilere, ağır kansere yakalanmış olan bir hastanın, baş ucunda metodunu göstermek üzere bulunuyordu. Bu öğrenciler, bir paravananın arkasına saklanmışlardı.

Ölen bir kimsenin nasıl dinleneceğini göstermek söz konusu olduğundan ELİSABETH KÜBLER-ROSS, hasta aşağıdaki hikâyeyi anlatırken, onun sözünü hiç kesmeden dinledi:

«Geçen yıl hastalığım, görünüşe göre ilk defa olarak, kötü bir şekilde aldı. Bir öğleden sonra, hastabakıcı kadın, benim ölmek üzere olduğumu gördü ve yardım çağırarak için koşarak odamdan çıktı. İşte o zaman, bedenimin dışında yılmazmaya başladım hissettim. Bedenimi açıkça müşahade edebildim ve yitimin çok soluk olduğunu gördüm.»

«Bu esnada kendimi çok iyi hissediyordum. Doktorları, acısı dinmiş ve rahat durumda olan bedenimi canlandırmaya girişmiş gördüm. Şöylediklerini net bir şekilde işitiyordum ve onlardan birinin, atmosferin gerginliğini yumuşatmak için yaptığı şakayı, detaylarıyla hatırlıyorum. «Esasen onları yumuşatmak üzere, her şeyin iyi yürüdüğünü kendilerine söylemek istiyordum. Fakat bedenim, hiç bir hayat izi göstermemekteydi: Nefes, kan basıncı yoktu, ansefalogram düzdü. Öldüğümü bildirdiler. Ancak üç saat sonra bedenime girebildim. Beyinde hiç bir yıpranma gözükmedi.»

Paravananın arkasına saklanmış olan hekimler, şu hususta oy birliği içinde idiler: Kadın, psikiyatrik uygun bir tedavinin giderebileceği, hayal içindeki bir sayıklanmadan ıstırap çekiyordu. ELİSABETH

KÜBLER-ROSS, hayal görme rivayetini nitelendirmenin, onu bir kenara atmaktan çok daha pratik bir tarz olduğuna dikkat çekti. Böyle bir tecrübeye, açık bir ruhla cepheden bakmak, tercihe değer değil mi idi?

Ölümlerle beraber, ortaya çıkan, açıklanamaz olaylarda bu ilk karşılaşmadan beri, doktor KÜBLER-ROSS, ölmekte olanların kendisine anlattıkları hikâyeler içinde çıkabilecek, bütün acaip şeylere özel bir dikkat göstermiştir. Bu gün, yüzlerce benzer vakayı içeren bir dosyaya sahip bulunmaktadır. ELİSABETH KÜBLER-ROSS da dahil olmak üzere, doktor MOODY ile konuşan bir çok kimse, «iki dünya arasında» bulunmaları sırasında, çok kez, aziz varlıklarla karşılaşmışlardır. Onlar, sü-künet verici bir ışık görmüşler ve içlerinden inanç sahibi olanlar, TANRI'nın söz konusu olduğunu düşünmüşlerdir. Onlar bedenlerinin içine, tamamlanmamış olan görevlerini iyi yürütmek veya küçük çocuklarını yetiştirmek için dönmüşlerdir.

Hayret edilecek husus şudur: Öldüğü bildirilmiş olan kör bir kamyager, dışardan, bedeni üzerinde uygulanan canlandırma girişimlerini görmüş ve kendisine normal zamanda görünmeyen tafslatı anlatabilmiştir. ELİSABETH KÜBLER-ROSS'un mülakatını içeren «Mc CALL'S» in sayısı henüz yayınlandığı vakit, bir çok mektup, bu Amerikan dergisinin nâşirini hayrete boğmuştur. Toplumun her tabakasından çoğu kez, aşağıdaki itiraftan önce gelen, müşahedeler ulaştırılmıştır:

«Başından geçeni asla kimseye anlatmadım, zira bana inanmayacaklarını düşünürdüm. Bu öyle bir teselli verici bilgi idi ki, bu tecrübeyi geçirenin yalnız ben olmadığını kanıtlar.»

Örneğin, «Mc CALL'S» dergisine gönderilmiş olan bir mektubun özeti şöyledir: «Kendimi, bir anaforun içinde imiş gibi, bir tünelin içine sürükleniyor hissettim ve hastalıktan bıkkınlık hali üzerimden gitti. Kendimi olağan üstü iyi hissediyordum...»

Karşılaştırmak amacı ile, doktor MOODY tarafından derlenmiş olan bazı müşahadeler şunlardır: «Ben dokuz yaşında,

küçük bir oğlan çocuğu idim. Ağır bir hastalığa yakalandım ve beni bir hastahaneye götürdüler. Bana anestezi yapıldığı anda, kalbimin atışı durdu. O zaman dikkate değer bir tecrübe edindim.

«Ritmli bir titreşim işittim, sonra, bir çeşit lağım gibi karanlık ve uzun bir yere daldım. Bunu gerçek bir şekilde tarif edemem. İlerledim ve bir zil sesi de yer değiştirirken bana eşlik ediyordu.»

«Nefes alışımında bir duraklama oldu. Acaip bir hızla, hemen siyah bir boşluğa geçtim. Belki o, bir tünel olarak tarif edilebilirdi.» «Bu bir çeşit, havasız bir silindirdi, hiç bir yana dokunmaksızın, onun içinde hareket ediyordum. Fazla olarak burası, henüz orası değildi. Çok derin ve çok karanlık, dar bir yolda ilerlemekteydim. Hasta bakıcı kadın, ölmeme yardımcı olmak üzere bana bir iğne yaptı. O zaman oda ve hastahane bulanıklaştı ve ilk olarak başımı, çok dar ve çok karanlık bir geçide daldırdım. Tam geçecek bir yere sahıpl olmuşum ki kaymaya, durmadan kaymaya başladım...»

«Mc CALL'S» dergisinin bay ve bayan okuyucuları, doktor KÜBLER-ROSS ve doktor MOODY ile konuşan kimseler, acaba danışıklı mı hareket etmişlerdir? Veyahut da, bir tünelin varlığı olanağını kabul etmek mi gerekir? Doktor MOODY'nin kitabında anılan kimselerin çoğu, tünelin öte yanında olmuşlardır. Tünelden çıkarken, kendilerini bekleyen şaşkınlık hali hepsinde aynıdır: Maddeci uygarlığımız, kendilerini bedenleri ile bir, aynı görmeye ve manevi bir varlığın ya da ayrı bir ruhun inkârına alıştırdıysa da, işte onlar, gene sanki «başkası» imişler gibi, bedenlerini dışarıdan görmekteydiler.

«On yedi yaşında idim ve bir gölü yüzerek geçiyordum. Bu geçişe alışkındım, ama birdenbire daldım... Bedenim yukarı çıktı, sonra tekrar aşağı indi. Fakat, sanki boşlukta yüzüyormuşum gibi, onu üstten, bedenimin bir az gerisinden gördüğümü anladım. Kendimi tüly gibi hissediyordum.»

«Bir deniz yarışı sırasında yelkenlim afabora oldu. Deniz dalgalı idi. Su yuttum, boğulmak üzere idim. Bir an geldi ki, fi-

ziksel gücümün ilerileyemeyecek kadar tükendiğini hissettim. Ruhum başka yana gitmişti, suyun bir buçuk metre yukarısında yüzüyor ve bir kabloyu yakalamak için uğraşan bedenimin mücadelesine yardımcı oluyordum. Kendimi çok iyi hissetmek idim ve tekrar bedene girmeye istek duymuyordum. Bu esnada kablo bacağımın etrafına dolandı ve öldükten sonra yaşamaya devam ettim.»

Yukarıdaki birinci izlenim, doktor MOODY'nin kitabından çıkarılmıştır; ikincisi, bu kitabı okumamış olan, «Marie Claire»'in bir bayan gazetecisine aittir... Şimdi açık alana, çok kez ölünen yer olan hastahaneye dönelim:

«Detaylı bir şekilde izleyebildiğim lambanın yanında, uçarak, yavaşça kalktım ve tam tavanın altında durdum. Hekim ve hastabakıcı kadınları, beni yeniden hayata döndürmeye çalışırlarken gördüm. Bir hastabakıcı kadın şöyle diyordu: «Aman Allahım, öldü!» Bir başkası, hayat öpücüğü yapmak üzere, bedenimin üzerine eğildi. Açıık bir şekilde onun ensesini gördüm ve kısa kesilmiş olan saçlarının dikiliğini daima anımsayacağım. Sonra, elektrik şoku yapmak üzere beni bir makineye soktular ve bedenimin her yana doğru sallandığını gördüm. Bu bana korkunç göründü. Niçin bana bu kadar acı verildiğini düşünüyordum. Oysa kendimi çok iyi hissetmekte idim...»

«Hekim ve hasta bakıcı kadınlar, beni diriltmeğe girişmişlerdi. Fakat ben onlara, beni rahat bırakmalarını söyleyerek, kendilerine engel olmak istiyordum. Onlar beni işitmiyorlardı ve kollarını yakalamak için sarf ettiğim çabalardan, açık bir şekilde rahatsız olmuyorlardı.»

Dokotr MOODY ile konuşan kimseler, çoğu kez, şu kudretsizliği his etmişlerdir: Bedenlerinin üstünde, maddesel olmayan bir şekilde uçarken kendilerini işittirmeyi başaramıyorlardı. Hekimlerin ve hastabakıcı kadınların gözlerine görünmüyorlar, engelleri geçiyorlar ama onları tutmayı başaramıyorlardı. Bununla beraber, bu maddesel

● Lütfen sayfayı çeviriniz

olmayan şeklin, şöylece bir bedene benzediği izlenimine sahip idiler:

«Bu, öteki bedendir... Fakat, tamamıyla bir insan bedeni değildir. Onun bir şekli vardır. Fakat hiç bir rengi bulunmamaktadır. Bununla beraber, «el» olarak nitelendirilecek bir şeyler hissettiğimi biliyorum. Fakat, bunu tarif etmek zordur.»

Bazen, maddesel olmayan şeklin tarifinde, bacaklar veya baş söz konusu edilmiştir. Bazen de bu, şöylece söz konusu edilmemiştir: «Bu bir bedendi, fakat, maddesel bir beden değildi. Bunu daha çok, bir enerji alanı diye adlandıralım.»

«Bu bir beden değildi. Kendimi bir çeşit, şeffaf bir kapsül veya bir enerji küresi içinde hissettim. Hiç bir bedensel duygudan, ısı veya başka şeyden haberdar değildim.»

Aşağıdaki tarif, bir araba kazasında ölmüş olan genç bir adama aittir: «Maddi veya manevi varlığım veya ruhum — bunu istediğiniz gibi adlandırınız — bedenimin baş tarafından çıktı. Bu varlık, bir çeşit yoğunluğa sahipti. Fakat bu, fizik bir yoğunluk değildi. Buna, dalga gibi bir varlık diyelim... Bu, aşağı-yukarı küresel şekilde ve küçüktü, fakat, net bir yüzeyden yoksundu. Bir buluta benzetilebilir. Bana öyle geliyordu ki, o, en büyük kısmı ile bedenimden çıkmakta idi ve iyice çıkmak veya tekrar girmekte tereddüt eden en küçülük uç, başımın yanında kalıyordu.»

Bu genç adam, bedeninden çıkan şeye karşı hayret içinde kalmış ve merakı kendisini, bu «varlığı» detaylı olarak görmeye itmştir. Diğer bir çok hallerde şaşkınlık, böylece, terk edilen bedenden gelmektedir: «Görünüşümün böyle oluşu hakkında hiç bir fikrim yoktu! Şimdiye kadar kendimi fotoğrafta veya bir aynada, yani düz olarak görmüştüm. Birdenbire, kendimi, yaklaşık olarak iki metre bir uzaklıktan ve üç boyutlu olarak, bütünü ile görüyordum. Kendimi tanımak için bir anın geçmesi gerekti.»

«Hiç bir şey anlamıyordum, kendi bedenimi yatağın üzerinde görmekte idim. İlk duygum, bu bedeni bu kadar bozulmuş görmekten duyduğum üzüntü oldu.»

«Mc CALL'S» dergisi tarafından alınan mektuplarda, hoş giden unsurun henüz ölmüş olan ana-babalarla karşılaşma olduğu saptanmıştır. Bir kadın, çocuk iken kaybettiği büyük anne ve babasını, «sizi gördüğün gibi, elbiselerinin en küçük detaylarına varıncaya kadar, açık bir şekilde görmüştür.» MOODY'nin kitabındaki ölümler, az farklı bir şekilde görünmektedirler:

«Evvvelce ölmüş olan bu dostumu, fizik bedeni olmadığı halde görüyorum. Kendisini her ne kadar açıkça tanımakta isem de, onun görünür şekilde tam bir bedeni, baş kolları ve bacakları vardır; gerçek miydi, zihinsel miydi?»

«Bir çok kimsenin var olduğunu hissediyor, fakat kendilerini görmüyordum. Zaman zaman onlardan biri ile bir çeşit bağlantı oluyordu, fakat bu bağlantı kelimesiz, düşünce halinde idi. Onlar bana, her şeyin iyi geçeceği hususunda teminat veriyorlardı. Bana yardım etmek üzere orada idiler.»

Ölümlerin, böylece, maddesellikten maddeselsizliğe geçişi kolaylaştırma rolüne sahip oldukları sanılmaktadır: «Mutlu yüzleri vardı, beni sevk etmeye ve korumaya geldiklerini his ediyordum ve bu onlar için hoş gidecek bir şeydi. Sanki evime dönmüş gibi idim. Onlar bana, hoş geldiniz diye iltifatta bulunuyorlardı.»

«Ona şunu sordum: Ne olup bitiyor Ben ölmüyüm, değilmiyim? Bana hiç cevap vermiyordu, fakat hastalığım sırasında bir çok kez tekrar geldi. Ve bir gün hekimler şunu haber verdiler: Yaşayacak; bir daha kendisini hiç görmedim. Benimle bağlantı kurmak için, kesinlikle sınırı geçmemi beklediği izlenimini aldım.»

Ölmekte olanlar üzerinde en derin izlenim bırakan karşılaşma, çok sayıdaki anlatılanların çoğunda müşterek olan «ışık-tan varlık» tür.

Burada, bâzen orta derecede, bâzen çok parlak bir ışık söz konusudur. Onun parlaklığı âzami dereceye ulaştığı vakit bile gözleri kamaştırmamakta ve çevrede olup bitenlerin görülmesine engel olmamaktadır. Bu ışığı gören kimseler, bir «varlığın» söz konusu olduğuna inanmaktadırlar. Ondan, kelimelerle belirtilemeyecek bir ısı,

bir sevgi, bir miknatısiyet çıkmaktadır. Her ne kadar ışıktan varlığın tarifleri, genellikle, benzer şekilde olmaktaysa da, bu varlığı nitelendiren ad, şöylece değişmektedir: Hıristiyanlar onu TANRI veya İSA diye adlandırmakta, iki yahudi şahıs ona «melek» adını vermekte, Tanrısızlar, ışıktan varlık demekten haz duymaktadırlar.

Bir şahısla ışıktan varlık arasında, en safak bir kelime alış veriş olmaksızın, derin bir bağlantı kurulur. Işıktan varlık tarafından gönderilen bir düşünce, şahsa kendisini zorla kabul ettirir. İşte buna dair, bir açıklama; «ölmeye hazır mısınız?» «Hayatınızda ne yaptınız?». Bu hayat terk edilmeden önce, açık olarak, bir çeşit hayat bilançosu gereklidir ve herkesin tamamlanması zorunlu bulunan şeyin, tamamlanmış olduğunu bilmesi hususu, kuşkusuz, ölmekte olan kimseye, yaşayanların üzüntüsünü üzüntüsüz olarak terk etmekte yardımcı olur.

Doktor Moody'ye, beden dışındaki serüvenlerini anlatan kimseler, hayata dönmeklerine göre, ölmeye hazır değillerdi. Onlardan birisi, seyahatini şöyle tarif etmiştir:

«Bedenimin dışındaydım. Bu kuşkusuz böyledir: Kendi bedenimi, oradaki ameliyat masasının üzerine görüyordum. Başlangıçta kendimi pek huzur içinde his etmemekte idim. İşte o zaman o parlak ışık geldi. İnanılmayacak çokluaktaki çok açık sarı, hemen hemen beyaza çalan ışığı tarif etmek olanaksızdı. Bütün oda onunla aydınlanmış bulunuyordu. Bu esnada ben, açık bir şekilde, hekim ve hasta bakıcı kadınları görmeye devam ediyordum.

«Kendi kendime ne olup bittiğini sormakta idim. Sonra, ışık bana şu soruyu sordu: Ölmeye hazır mı idim Birisi bana soru sordu, fakat ortada kimse yoktu. Oysa benim saatimin gelmediğini, ışığın anladığı kuşkusuzdu. Bu bir çeşit sınavdı ve ben reddedildim. Kendimi, tahayyül edilemeyecek bir sevgiden çıkan huzurla kuşatılmış olarak, emniyette hissediyordum. Bu ışık pek sempatik idi!»

Ölüm anında, hayatın, yıldırım gibi ışık veren bir sinema seansındaki gibi, anı ola-

rak, tekrar görüldüğü ortaya çıktı. İOWA tıp fakültesinden, psikiyatr RUSSELL NOYES için bir efsane söz konusu değildi. Onuncu kattan atlayan, düşen uçağın içinde yerde ezilen, boğulmak üzere olan ve yaşamalarını sürdüren 114 kişi ile mülakat yapan o, varlığın son saniyelerini şöyle tarif etmektedir: İlk red etme ve pamiğe kapılmanın ardından, hayatın belli başlı serüvenlerinin sinema filmi gibi sürüp gitmesidir.

Nihayet, bir «yücelik» hali ortaya çıkar, beden pek değeri yoktur, sadece ruh hesaba katılmaktadır. Doktor NOYES, ölümlün bu durumda son bulduğunu dikkate almakta ve doktor MOODY'ye anlatılan hikâyeler, son anda ölümü kabul edilebilir duruma sokmak için, şuur altı tarafından yaratılan FANTASMES'leri tarif etmekte dirlir. Kaza kurbanlarıyla paraşütsüz düşen paraşütcülerden daha çok, komada olan veya öldükleri bildirilen şahıslarla ilgili, doktor MOODY'nin şemasında çok belirli bir anda, sinema seansı araya girmektedir: Sinemayı gösteren, ışıklı varlıktan başkası değildir!

O zaman projeksiyon, tabiatıyla varlığın nihai bilânçosuna yazılır ve sorulara çok iyi cevap verme olanağını sağlar: «Hayatınızda ne yaptınız? Ölmeye hazır mısınız?»

Doktor MOODY'ye anlatılmış olan tecrübelerden bütün safhaları için olduğu gibi, sinema seansının kelimelerle tarifi zordur. Hayatın bütün sahnelerinin aynı zamanda ve ani bir şekilde görünür oldukları sanılmaktadır. Bazılarına göre, bu esnada ayrıntılar, açık bir şekilde, üç boyutlu ve renkli olarak seçilirler ve çeşitli sahnelere bağlı heyecanlar da hiss olunur. Bir kez hayata dönülünce, unutulmuş olan eski serüvenlerin anıları, çok belirli bir şekilde, günlerce saklanmaktadır. Günün gelince kendi sinema seansınıza katılmaya hazırlıklı olmak için, sizi bekleyen ayrıntılı hikâye şöyledir:

«Işık bana, hayatıma âit kendisine gösterecek neyim olduğunu veya bu türden ne gibi bazı şeylerimin bulunduğunu sorar

● Lütfen Sayfayı çeviriniz

ve ansızın görüntüler belirir. Yeniden küçük kızlığı bulurum ve şimdiye kadarki hayatımı, yıl yıl, tekrar yaşarım. Kendimi ana okulunda iken, çok mutsuz olarak görürüm. Çünkü çok beğendiğim oyuncağımı kırmışamdır. Sonra kendimi, ilk okulda, şeref mülkâfatı ile dönerken, orta okulda iken ve sâire görürüm.

Hepsi o kadar net ve renklidirler ki, bütün sahnelere, gerçekten katılıyormuşum gibi bir izlenime kapılırım. Olup bitenleri, yaşarken sahip olduğum şeyleri detaylı olarak görüşüm, perspektiften değil, fakat dıştandır. Yani, öteki çocuklarla kuşatılmış olan, küçük bir kız çocuğunu görüyor ve bu küçük kızın kendim olduğunu biliyordum. Hayatımın cereyan ettiği sırada, ışığı hiç görmemekte idim. Bununla beraber o, orada idi. Onun varlığını hissediyordum ve bazı anlarda o araya giriyordu. Onun müdahaleleri, bana özel ayrıntıları göstermeyi, ben olduğum küçük kızın durum ve hareketlerini işaret etmeyi hedef tutuyordu. Bu durum ve hareketler, daima sevgi veya bilgiye bağlı idiler. Işık bana, varlığımın aşk anılarını gösteriyordu. Özelikle kız kardeşim ile olan çok samimi ilişkiler, net bir şekilde ortaya çıkıyorlardı. Bir şeyler öğrendiğim her seferinde, ışık onu işaret etmekte idi. Daima öğrenmek gerekiyordu. (Işık bana hazır olmadığını, daha yaşamak ve öğrenmek zorunda olduğunu haber vermişti) ve bu tecrübe devresi ölüm anında son bulmamakta idi.

Bütün bunlar yavaşça cereyan etti, hepsini öğrenecek zamana sahip bulunuyordum. Gerçekten, bunun beş dakikadan az bir zamanda cereyan ettiğine inanıyorum.»

Doktor MOODY, ışıktan varlığını, seansı esnasında daima hazır bulunmadığını öğrendi. MOODY'nin kitabı, bir kaza sırasında az kalsın ölecek olanlara ait bir çok örnekler içerir. Bedenden tam ayrılma ile hayallerle karşılaşma hariç olmak üzere, tek acaip tecrübesi, sinema seansı olmuştur.

Viyetnamda bir çok makineli tüfek mermisine hedef olan bir er «çok hızlı olarak birbirini izleyen ve kendisine bütün hayatını gösteren, bir dizi diyapozitif» gör-

müştür. Bir kamyon göförü de, uzun uzun hayatını anlatmakta ve bu anlattıklarının, kamyonun ters döndüğü anda, gözlerinin önünden bir saniyede geçen şeyin, ancak onda biri olduğunu söylemektedir.

IŞIKTAN VARLIĞIN YANINDA KENDİLERİNİ ÇOK İYİ HİSSEDİYORLAR

Eski yunanlılara ait bir çok mitolojide, ölümler ülkesine girmek için, Styx gibi bir nehir aşılır. Bir çok kimse bu sınıra yaklaşmış, fakat, doktor MOODY'ye söyleyebildiklerine göre, orayı aşmamışlardır. Her zaman bir nehir değil, fakat bazen bir engel, gri renkli bir sis, bir kapı veya sadece bir çizgi söz konusudur. Tariflerin sahiplerinden çoğu, anlatılamayışını belirtmek için, kullandıkları kelimeler üzerinde, daima çekingenlik beyan ederler, nehir, engel ve çizginin, (hayat ile ölüm arasındaki sembolik sınırın) çeşitli birer ifadesi oldukları düşünülebilir.

«Suyun üzerinde kaymakta olan bir çeşit vapurda olduğum izlenimine sahiptim. Öteki kıyıda, annemi, babamı, kız kardeşimi ve uzun zamandan beri ölmüş bulunan öteki kimseleri görüyordum. Onlar bana, gidip kendilerini kavuşmam için işaret ediyorlardı. Fakat ben, kendimin hazır olmadığını biliyordum.

«Ve bütün bu zamanlar esnasında, bedenimi sallamakta olan hekim ve hasta bakıcı kadınları görüyordum ve seyirci olarak, onların çabalarına katılıyor ve kendilerine, hiç bir şekilde ölmeyeceğime göre, boşuna zahmet ettiklerini söylemek istiyordum. Fakat, hiç kimse beni ışıtmıyordu. Öteki hayata varmadan az önce, vapur yarım bir dönüş yaptı ve uyanarak doktora; ölmeyeceğim demeyi başardım.»

Bir sınır içeren müşahadelerin çoğunda, ölmüş olan ana babalar veya ışıktan varlık, sınırın öbür yanındadırlar. İşte içinde ışıktan varlığın bir kapının arkasına saklandığı, fakat müşahade sahibinin kendisinden, kimliğini keşfetmesini engelleyemediğini gösteren bir misal :

«Öncelikle başımı, bedenimin boyuna ayarlanmış benzeyen dar bir boruya dal-

durdum. Orası çok karanlıktı. Git gide daha fazla daldım ve o zaman, tokmaksız, lake boyalı bir kapı gördüm. Kapı ve pervaz araklıkları, çok canlı bir ışığın, parlak ve ısı veren ışınların sızmalarına olanak veriyorlardı. Bu ışık ve ışınlar insana, kapının arkasındaki bu mutluluğun içine atılma arzusu vermekte idiler. Şöyle bağırdım: «Allahım, işte buradayım, istiyorsan beni al.» Ama beni o kadar çabuk kovdu ki, nefesim kesilmişti.»

Onlar başkaları için dönmüşlerdir : Kendilerini ışıktan varlığın yanında o kadar iyi his ediyorlardı ki, istekleriyle orada kalacaklardı.

«Niçin olduğunu bilmiyorum, Dünya'ya geri gönderildim. O zamandan beri bu durumu sık sık düşündüm. Bunun, gerek beni küçük çocuğumu yetiştirmek, gerekse şahsen hazır olmadığım için olduğuna inanıyorum.»

«Dönmek istemiyordum. Fakat üç çocuğumu ve kocamı düşünmekte idim.»

«Çocuklarımla kim meşgul olacaktı? Bu düşünceyi ruhumdan söktüp atmaya başaramıyordum ve bu hale göre hazır değildim.»

Bedene tekrar girmek çok kez, tünele tersine girdikten sonra olur. Otomobil kazasından sonra genç adam, ruhunun, başından dışarı çıktığını hissetmişti. Daha sonra yine başından içeri girdi. İnsanlardan çoğu, hayata döndüklerini hissetmezler. Bununla beraber serüvenleri, onlarda derin bir izlenim bırakır.

«Dönüşümden sonraki bir hafta boyunca gördüklerimi düşündükçe üzerime ağlamak geliyordu.»

«Asla unutmadım. Durmadan onu düşünüyorum.»

Bu izlenim süreklidir: Zamanla anısı git gide belirsizleşen bir rüya veya hallüsinasyondan farklı olarak, ölüm tecrübesi, çok özel bir gerçekçilik duygusu vermektedir. Konuşma yapılmış kimselerden çoğu, bunun rüya görmekle hiç bir ilgisi olmadığı hususunda ısrar etmektedirler.

«Gerçekten yaşanmış olup» dönüşte ana baba ve dostlara anlatılan olayın bu yanını kendilerine kabul ettirmek, ona çok

fazla zorluk vermektedir. Genellikle ondan söz etmekten çabucak vaz geçilir:

«Serüvenimi anlatmaktan hazetmiyorum. İnsanlar size, sanki deli imişsiniz gibi bakıyorlar.»

«Ondan anneme bahsettim. Fakat, hâlâ çocukmuşum gibi, o beni ciddiye almadı.

BURADAN AYRILDIKTAN SONRA NEREYE GİDECEĞİMİ BİLİYORUM: BEN ORAYA ÖNCEDEN GİTTİM.

Öte yandan bazı kimseler serüvenlerini anlatmayı başaramazlar, kelimeler kendilerine yetersiz gelir. Kısaca, şahıs ondan söz etmez vebu hal içinde herkes, onun tecrübesinin tek olduğuna inanır. ELİSABETH KÜBLER-ROSS'un makalesi ile doktor MOODY'nin kitabının yayınlanması binlerce kimse için bir ifsaat oldu.

«Başkalarının da oradan geçtiklerini tahkik edemedim. Şimdi deli olmadığımı biliyorum! Ondan hiç bahsetmiyordum, çünkü bana şöyle deneceğinden korkuyordum: Beyniniz durunca harap olmuştur ve şimdi siz saykılıyorsunuz...»

Öte.Alemden dönüş, elbetteki ışıklı varlıkla karşılaşmayla belirlenmiş olur. Devamlı olarak şu sorular sorulur: Hayatımda ne yaptım? Şimdiye kadar, mümkün merteye, iyi yaşadım mı? Şimdi hayatımı nasıl düzenleyeceğim? Kısaca filozof, hatıta metafizikçi olunur.

Bu, o halde, hayatın her saniyesinin, tamamiyle çok değerli olduğunun takdir edilmesini engellemez: Her şeyden sonra o kadın ölüme gitmiştir..»

Evvelce bir kadın, özellikle bedeni ile ilgileniyordu. Başından geçenlerden sonra durumu değişti: «Ruhumdan haberdarım, o şimdi bedenimin şeklinden daha çok önem taşıyor.»

Ruhun bu üstünlüğü, bazen acailiğinin sınırlarına ulaşır:

«Dostların çoğu, sinirlendikleri vakit, kendileri üzerinde yatıştırıcı bir etkimin bulunduğuna işaret etmektedirler.»

«Çoğu kez asansörde rastladığım kimselerin, pratik olarak, duygu ve düşüncelerini okumayı başarıyorum.»

(Devam edecek)

Mukadderat ve İcabat

(Başararı sayfa 3'de)

Görülüyor ki, mukadderin teşekkülünde bizim geçmiş hayatlarımızda bizzat kendi işlemiş olduğumuz fiillerin sonuçları müsbet ve menfi karmik telâfiler olarak karşımıza çıkmaktadır.

B) KENDİ HAYAT PLANIMIZ :

Doğmakta olan bir varlığın o hayatı içerisinde, (telâfilerin dışında) tekâmülü bakımından işlemek zorunda olduğu hayat plânı vardır. Hayat plânı da onun tekâmül ihtiyaçlarından teşekkül eden bir plândır.

Neye ihtiyacınız var? Niçin doğuyorsunuz? Ne yapacaksınız bu hayatınızda? Neyi uygulamanız lâzım? Hangi zamanda, hangi koşullar altında bu ihtiyaçlarınızı temin edeceksiniz? Dünyada gördüğünüz ihtiyaçların (lüzumsuz gibi görünenleri de dahil olmak üzere) hiç biri boşuna değildir. Ruhî İdare Sistemi, insan iradesinin ve aklının ortaya koymuş olduğu her sonuçtan gene onun menfaatine olmak üzere yararlanır ve ona göre yeni yeni düzenekler yapar. Onu da bir vasıta addeder.

Ruhsal tekâmül ihtiyacı hepimizin yer yüzüne doğuşumuzun yegâne âmildir, diyebiliriz. Hepimiz bir ihtiyacı karşılamak üzere geliyoruz. Bu ihtiyacın karşılanması, aynı zamanda bir vazifenin ifası demektir. Ben bu ihtiyacı karşılarken bir takım işler de yapıyorum. Benim bu fiillerimden karşımdaki insan istifade ediyor. Dolayısıyla ben de onun fiillerinden istifade ediyorum. Böylece milyarlarca ihtiyaç ihtimalleri meydana gelmek suretiyle bir dünya kolonisinin ihtiyaç ihtimalleri ortaya çıkıyor ki, bu da büyük çeşitliliklere sebep oluyor. Ama bütün bunların hepsini bir araya getirsek, bir elin parmakları kadar bile değildir, yaşayan insanın ruhî ihtiyacı... Diğerleri tamamıyla kuru, sonuç vermeyen, oyalayıcı bir bakıma da saptırıcı, uydurma, sözde ihtiyaçlar içerisinde. Yaşamakta olan varlığın dünya şartları içerisinde muhtaç olduğumuz gerçek maddeler 8 veya 10 adetten fazla değildir. Bun-

ların neler olduğunu (Hayatın Anlamı) başlığı altında inceleyeceğiz...

Görülüyor ki, iki yük ile doğuyor her varlık. Birincisi geçmiş hayatlarındaki mecburiyetleri, ikincisi de kendi plânı. Yani dünyaya iki mukadderle beraber doğuyoruz. Çünkü tek başımıza hareket etmiş olsak, belki çok daha başka türlü hareket ederiz. Ama yanımızda bazı ağırlıklar, yükler (karmik telâfi) varsa, o zaman, onlarla da bağılız demektir. Bu karmik telâfilerle, ruhsal hayat plânımızı bağdaştırmaya uğraşırız. Sırtımda yük çantasıyla bir yerden bir yere giden turistler gibi. Böyle bir turistin bir yere gelişinin plânı ve amacı vardır, bir de sırtında ihtiyaçlarıyla ilgili bir (karmik) çantası vardır.

Bütün bunların tatbikatı sadece hayat plânıyla kalmaz. Yani, bizim mukadderimiz, karmik yüklerimiz veya doğarken getirdiğimiz neticelerle bağlanmış değil. Mademki ruhi tatbikatımızı yapabileceğimiz bir vasıtamız var (Beden..) bu nedenle bedeninin meydana gelişi, bedeninin içinde bulunduğu şartlar, ve bedene yapılan etkilerin bizim mukadderatımız üzerinde bir hayli büyük yansımaları vardır. Bedenimiz bir organik kitle... Yapan gayet güzel yapmış. Hiç bir şeyi eksik bırakmamış. Buna mukabil öyle esnek ve elastik bir hâli var ki, kendisine gelen her türlü dış ve iç etkenlere karşı da bir takım savunma mekanizmaları olmakla beraber değişikliklere uğramak yatkınlığı da var.

İnsan organik yapı olarak tabiatın malıdır, yani dünyanın malıdır. Dünyamız daima aynı etki içerisinde ve daima aynı etkiyi mi yapmaktadır? Hayır. Bir defa normal resmî bilimin verdiği bilgilere göre, pek çok jeolojik devirler geçirmiştir. Pek çok iklim değişiklikleri olmuştur. Bu değişmelere paralel olarak canlı varlıkların organik sistemlerinde de bir hayli değişmeler olmuştur. Gerçekten de biz, iklim değişikliklerine göre, bazı mizaç ve karakter değişikliklerine de uğruyoruz.

Huyumuz, düşüncelerimiz, hislerimiz ve görüşlerimiz değişebilir. Bu değişiklikler dünyanın çeşitli yerlerine göre değişir. Türkiye'nin dışına seyahat edenler bu değişik tesirler hissetmiş olabilirler. Yani her ülkenin kendine has bir etkisi vardır. Görülüyor ki insan vücudundan yukarıya doğru çıkmak suretiyle dünyanın kozmik kanununun da insan üzerinde etkisi olmaktadır. Dünyanın güneşe ve diğer gezegenlere göre durumu.. Bu bilhassa uzaya giden astronotlarda görüldü. Eğer dünyanın çekim kuvveti biraz değişmiş olsaydı, insanlar bundan çok etkilenirlerdi. Aklımızın kapasitesi zihnimizin çalışma süresi, dolayısıyla organik sistemimizde pek çok değişiklikler olurdu.. Ayrıca dünyanın kendi eksenini ve güneş etrafındaki turunda meydana gelen bir değişiklik pek büyük neticeleri de ortaya çıkarırdı. Dolayısıyla bunlarda insanın mukadderatını etkilerdi.

Bütün bunlar göstermektedir ki, insanın hürriyetinden bahsetmek oldukça güç olacaktır. İnsan düşünebildiği kadar, anlayabildiği kadar, kendini hür hissedebildiği kadar hürdür.

Hayata biraz dikkatle bakarsak her taraftan, her bakımdan yakalandığımızı anlarız. Demek ki biz güneşe, güneş kendi galaksisine, o da dhaa büyük âlemlere bağlı olmak üzere, büyük bir kozmik şebeke içerisinde; herkes kendi yerli yerinde bir takım kanunlara sıkı sıkıya bağlanmış vaziyette hayatını devam ettirmektedir. Kozmik kanunların dışında hareket söz konusu değil. Zaten makro mukadderat yukarıdan başlamış. Dıştan olmak üzere mütemadiyen geliyor. Bir de gelen mikro mukadderat var. Bunun ilk akla gelen şekli, organik yapıyı bu hâliyle muhafaza eden genetik sisteme ineceğiz. Oradan da genetik hafıza da kayıtlanmış olan etkilere kadar gideceğiz. Bu organik yapının atası kendi kromozomu üzerine nasıl bir işaret koydu, veya koydurdu? İşte o mütemadiyen tekerrür eden işaretler bir kalıtım hafızası meydana getiriyor. Manyetik bant üzerindeki bir takım izler gibi... Nihayet bu izler bize kadar intikal etmiş. Ne olur-

sa olsun bizlerin şu andaki yapımızı meydana getiren, genetik hafızalarımızda kayıtlı olanıdır. Yani DNA dediğimiz bir sisteme bağlı olarak meydana geliyor...

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, biz, mukadder olarak nereye dösek, bir şeyle sınırlıyız. Mor - altından kızıl ötesine kadar renk bandını bir metre olarak düşününüz. Bunun ancak bir santimlik kısmını görebiliyoruz. Ve biz sonra kalkıp diyoruz ki, «Gözümüzle görmediğimiz hiç bir şeye inanamayız.» Aşağı yukarı sesleri de bu şekilde işitiriz. Dokunumla ilgili melekelerimiz de böyle çok dar sınırlar içinde çalışır. Her hangi birimiz (Medyum Rosa gibi) parmaklarıyla herhangi bir yazıyı okuduğu zaman, hemen işin içinde hile aramaya kalkarız. Ve ilmen reddetmeye çalışıyoruz. Dolayısıyla mukadderatımızı bu şekilde de kısıtlamış veya kendimize ona göre bir mukadderat çizmiş oluyoruz. İlmî bir şartlandırma altına sokulunca bazı flilleri yapmıyoruz. Fakat bu, tekâmül kamununa aykırı olduğu için ileride yapmak zorunda kalıyoruz. Bir evvelki toplumun sizi icbar etmiş olduğu yanlış hareketleri telâfi etmek zorunda kalıyoruz. Bazen toplum olarak da telâfi edilir. Örneğin bizim Kurtuluş Savaşımız tam bir telâfi kanunudur. Yani harplerin, mücadelelerin her ne kadar siyasi, tarihi ekonomik ya da dinsel gibi yer yüzüne has bazı sebepleri varsa da bunun daha yüksek bir ortamdan izahı toplumsal karmik telâfidir.

Buraya kadar, mikro mukadderattan başlayarak, genetik hafızadan geldik; nihayet kalıtım, vücudun yapısı, bizim dış şartlarımız, çevrenin bizi şartlandırması, ana-baba, terbiye, okul, devlet, devleti yöneten kanunlar, bunlara ait bir takım felsefi, iktisadi sistemler, dinî görüşlere ulaştık. Bütün bunlar, ayrı ayrı birer şartlandırma olarak, insanın mukadderatını tayin eden hususlardır. Bunların arasında, akıl ve sezgiyi kullanmak suretiyle, insanın kendine tanınan serbest alanlardan istifade ederek, bazı yeni atılımlara geçmek mukadderi de (insan için) vardır. Biz son derece

● Lütfen sayfayı çeviriniz

İstisna ve bağılı değil. İşte bu, doğrudan doğruya her şeyin esaslı bir şekilde bazı kanunlara ve prensiplere bağlı olduğunu gösterir. Düşüncelerimizin fiiliyata geçmesi için pek çok yeni yeni şartların bir araya gelmesi lâzımdır. Bu da genel ihtiyaçlara ve genel çıkarılara uygun olmak üzere te-sekkül ettirilir.

Buraya kadar mukadderi anlatmaya çalıştık. Biraz da icaplardan bahsedelim... A. sağı yukarı mukadder ve icap birbirine bağlı olan şeylerdir. Bunun için mukadder olan bir şey aynı zamanda icabeden bir şeydir. Bunu bu şekilde bir kanuna bağlamış oluyoruz. Mukadder olmuşsa, bu benim için haksız, adaletsiz, zoraki bir şey değil, bir icaptır. Gerektiği için benim başıma bu gelmiştir. Yani hiç yoktan bir mukadderat olamaz. Bir şey gerektiği için gelir, ve o sizin için kader olur; icap vardır, bu size yüklenir, artık o sizin için mukadderdir, onun dışına çıkamazsınız. Bazı gerekler ortaya çıkıyor, bunların olması iktiza ediyor. O bize yükleniyor ve biz onun içerisinde hareket etmek zorunda kalıyoruz. Buna mukadderat diyebiliriz.

İcab, örneğin, ateşin insan elini yakmasıdır. Yaktıktan sonra duyduğumuz acı, ağır organik tahribata kadar ortaya çıkacak sonuç da, mukadder olmuş oluyor. O acıyı hissetmemiz organik yapının bozulması, tedavisi, bundan dolayı başımıza gelecek bir takım işler, mukadder olarak karşımıza çıkar. Ve çoğu zaman bu mukadder bir çoklarına da yansır gider. Başkalarını da etkiler.

Tabii, çoğu zaman mukadderatı ve icabı bir arada mütalâa etmek hatırımıza gelmez. Yani her zaman (yaşarken) kendimizi uyanık ve hazırda tutamayız. Ne yapıyoruz? Ne için buradayız? Bundan sonra ne olması lâzım gelir? Bundan sonra ne yapmak lâzım gelir? Çizdiğimiz istikamet nedir? Hayat plânımız nedir? Diye düşünmeyiz. Sebep - sonuç zincirini takip edecek bir düşünceye de sokmayız kendimizi. Çoğu zaman bu zordur. Zaten bunu herkes de yapamaz. İnsan cahil ve egoist olduğu için, her elde edemediği şey onu menfi

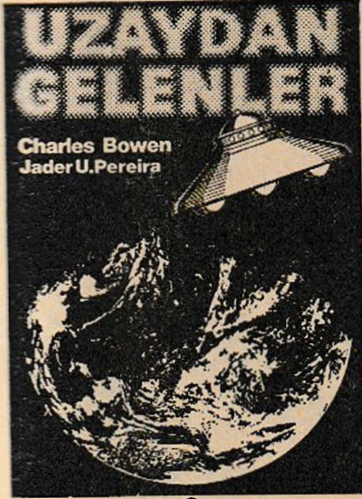
yönden etkiler, tahribeder. O düşünce ona faydalı olmak yerine zararlı olur. Unutma mekanizması çalışmak suretiyle günlük ıstıraplar, başarısızlıklar, sıkıntılar üzerine bir sünger çekilmiş olur

İyi mukadderler elde etmek için, spiritle ahlâka göre, insanın önce aklını, sonra vicdan sezgilerini kullanması ve bunların hükmü altında hareket etmesini bilmesi lâzımdır. Ruhsal kanunlar, daima bu iki kandan insana görünmektedir. Akıl dediğimiz mekanizma içerisinde mantıklı, düzenli, kanunlara bağlı bir tabiatın mevcudiyetini, gene akıl yoluyla seziyoruz, bilgi yoluyla bunu uygulamaya çalışıyoruz. Bir de iç mekanizma var. Yani ruh evreninden bize gelecek olan tesirleri, bilgileri, prensipleri almak için de vicdan sesine kulak vermemez icab ediyor. Bu ikisini (yani hem iç hem de dış söyleşileri) dengede tutabilirsek, kendimiz gerçekten iyi bir yolda normal hızla ve verimli şekilde hareket edip, hem başkalarının hem kendi kendimizin tekâmülüne yardım ve hizmet ediyoruz, demektir. Her ikisini birden tek elde götürmek çok lüzumludur. Ne saf bir mistisizm, ne de saf bir materyalizm bizim işimize yaramaz. Çünkü, hiç bir şey evrende, ne saf bir materyal hâlinde, ne de saf spiritle halde vardır, bu ikisi bir arada mevcuttur, ve ancak ikisi birbirine destek olmaktadır. Biri diğerinin temel yapısıdır. Yani madde olmayınca ruhun bilgi edinme faaliyet alanı ortadan kalkar, ruh olmayınca da madde de değişim imkânı ortadan kalkar. Madde, değişikliğe uğraması için ruhi enerjiden istifade eder. Ruhi enerji de kendi uygulamasını yapmak için maddi alandan istifade eder. Bir ressamı düşünelim; İmajinasyonun bir maddesel belirti olarak ortaya çıkabilmesi boyalara bağlıdır. Burada ruh, fizik titreşimleri, âletleri kullanmaktadır. Böylece biliyoruz ki, ikisi bir araya gelince bir eser ortaya çıkıyor. Görülüyor ki, hem ruh hem madde her ikisi ancak bir arada bir kıymet ifade edebilmektedirler...

Bizim için de icaplar ve mukadderat birbirinden ayrılmayan iki kanundur. Yani İcab eden sonradan mukadder olmayabilir

Hayır... Bir şey icabettiği zaman, sonunda bir mukadder hâl ortaya gelir. Bir şey mukadderse, o icabetmiştir. Başımıza her hangi bir olay gelirse bu bir tesadüf değildir. Aslında tesadüf saçma bir kelime dir. Tesadüf şartlı olarak kabul edilirse doğru olabilir. Sebebini henüz bilmediğimiz bazı etkiler vardır. Aklımız, makinalarımız, matematiğimiz, kuramlarımız daha daha gerideki sebepleri anlayabilecek, belirleyebilecek güçte değildir. Binaenaleyh, biz bir

noktaya kadar gidip, orada kalıyoruz, ve «bunu kavrayamadığımız için buraya bir tesadüf girmiş» diyoruz. Bu şekilde, tesadüften şartlı olarak bahsetmek, aslında bir nevi haddini bilmektir. Fakat bu çoğu zaman (yeteneklerimizin yetersizliği) söylenmez. Yani cahili olduğumuz sebepler hakkında «tesadüf» simitine sarılıyoruz. Bilmediğimiz sebepleri ortaya koymadığımız zaman «tesadüfen bu böyle oldu» diyoruz.

(RM)
Ruh ve Madde Yayınları

« Uzaydan Gelenler »

İnsan mı, Robot mu ?

Uzaydan gelenlerin görgü tanıklarınca yapılan tariflerine göre çizilen TİPLER. Ayrıntılı ve resmî incelemeler, raporlar, yorumlar, 100 seriden beri yapılan önemli gözlemler. Bu derece doyurucu bir eseri hiç bir yerde bulamayız. Tam bir BİLİMSEL ARAŞTIRMA ve İNCELEME

280 SAYFA, 30 TL. ÖDEMELİ İSTEYİNİZ